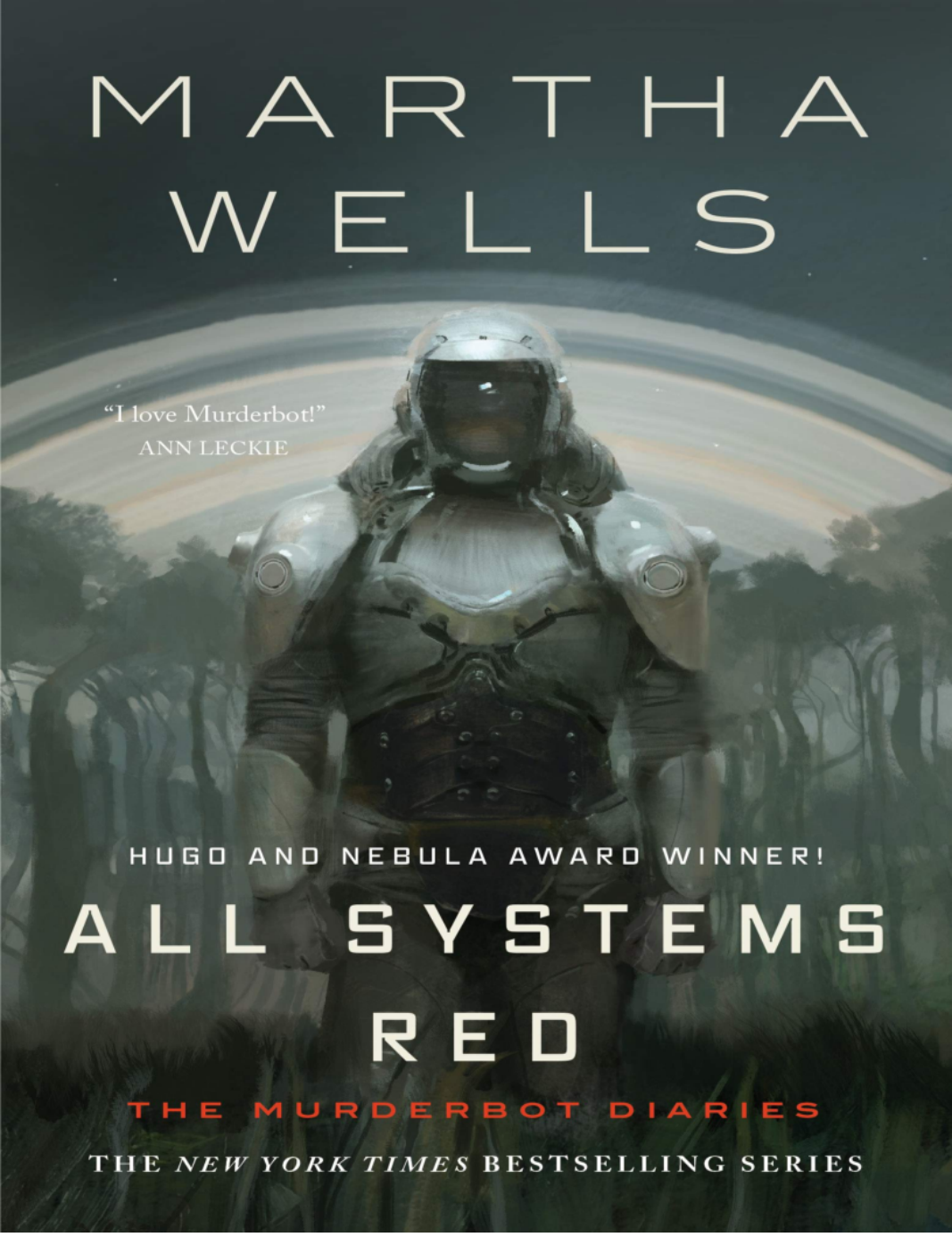
MARTHA WELLS
"I love Murderbot!"
ANN LECKIE
HUGO AND NEBULA AWARD WINNER!
ALL SYSTEMS RED
THE MURDERBOT DIARIES
THE NEW YORK TIMES BESTSELLING SERIES

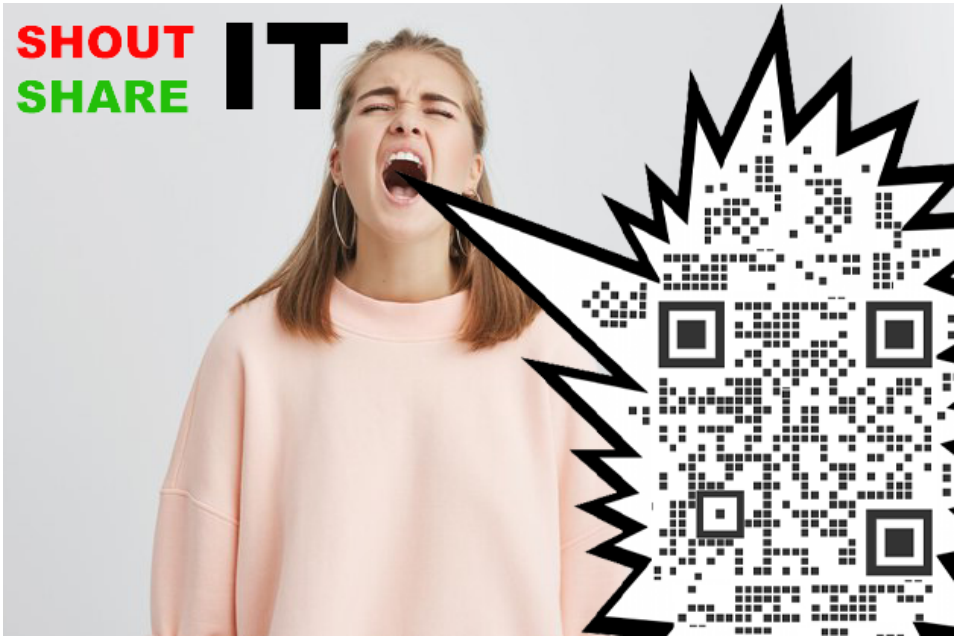
SHOUT
SHARE
IT

- Марта Велс
  - Розділ перший
  - Розділ другий
  - Розділ третій
  - Розділ четвертий
  - Розділ п'ятий
  - Розділ шостий
  - Розділ сьомий
  - Розділ восьмий

Марта Велс
Усі системи червоні

Розділ перший

Я міг би стати масовим вбивцею після того, як зламав свій командний модуль, але відкрив, що можу отримати доступ до загального потоку розважальних каналів у ЗМІ, який передавався супутниками компанії. З тих пір минуло близько 35 000 годин або близько того, і вбивств все ще було небагато, але, ймовірно, лише трохи менше 35 000 годин було спожито фільмів, серіалів, книг, п'єс та музики. Як безсердечна машина для вбивств, я зазнав жахливого провалу.

Я також виконував свою роботу за новим контрактом, і сподівався, що доктор Волеску та доктор Бхарадвай незабаром закінчать оцінювання, щоб ми могли повернутися до середовища існування, і я міг подивитися епізод 397 «Місяця Святилища».

Зізнаюся, я відволікався. Поки що це був нудний контракт, і я подумував про те, щоб скористатися каналом сповіщення про свій стан та спробувати отримати доступ до музики у розважальному каналі, не реєструючи додаткову активність HubSystem. Робити це в полі було складніше, ніж в середовищі існування.

Зона оцінки являла собою прибережну піщану ділянку острова з низькими плоскими пагорбами, що піднімалися і опускалися, і рідкою зеленувато-чорною травою висотою до щиколоток, що не сильно заважала флорі чи фауні, за винятком зграйок різноманітних за розміром птахів і деяких пухких повзаючих водоростей, які були нешкідливими, наскільки нам було відомо. Узбережжя було всіяне великими голими кратерами, в одному з яких брали зразки грунту Бхарадвай і Волеску. У планети було кільце, яке з нашого теперішнього положення домінувало над горизонтом, якщо дивитись на море. Але я дивився на небо, подумки оцифровуючи навколишній пейзаж, коли дно кратера вибухнуло.

Я не потрудився здійснити усний екстрений виклик — надіславши візуальну стрічку зі своєї польової камери доктору Менсі, я зістрибнув у кратер. Спускаючись по піщаному схилу, я вже міг почути Менсу по каналу екстреної комунікації, яка кричала на когось, щоб зараз же підняти у повітря хоппер. Вони були на відстані приблизно десяти кілометрів, працюючи на протилежій частині острова, тому не мали можливості вчасно потрапити сюди, щоб допомогти.

Суперечливі команди заповнили мій канал, але я не звертав на них уваги. Навіть якби я не зламав власний командний модуль, екстерна ситуація мала пріоритет, але у мережі був хаос, оскільки автоматизована система HubSystem потребувала даних і

намагалася надіслати мені вказівки, які не були потрібні, а Менса надсилала мені телеметрію з хоппера, яка теж не була потрібна, але її було легше ігнорувати, ніж HubSystem, яка одночасно вимагала відповідей і намагалася дати поради.

Десь посередині цього процесу я опинився на дні кратера. У мене в обидві руки вмонтована маленька енергетична зброя, але я вибрав велику снарядну зброю, притиснуту до моєї спини. Ворог, який щойно майже вибухнув з-під землі, мав справді великий рот, тому я вирішив, що мені потрібна велика гармата.

Я витягнув Бхарадвадж з рота тварюки, натомість всунувся туди сам і опустив зброю в її горло, а потім повернув трохи вгору — туди, де, як я сподівався, знаходився мозок. Я не впевнений, чи все відбувалося в такому порядку; Мені довелося б відтворити власний канал польових камер. Все, що я знав, — це те, що у мене є Бхарадвай, а ворога немає, після пострілу він зник у тунелі.

Вона була без свідомості і її нога кровоточила через костюм, у неї було масивне пораненя на правій нозі та боці. Я сховав зброю назад на своє місце, щоб підняти її обома руками. Моє тіло втратило обладунки на лівій руці і багато м'яса нижче, але мої неорганічні частини все ще працювали. Прийшов ще один сплеск порад від HubSystem, але я робив своє, не турбуючись, щоб їх прочитати. Бхарадвай, яка не мала неорганічних частин і ремонтувалася не так легко, як я, була зараз у безумовному пріоритеті, і мене в основному цікавило те, що MedSystem намагалася сказати мені у терміновій стрічці. Але спочатку мені потрібно було вибратися з нею з кратера.

Під час усього цього Волеску тулився до кам'яного виступу на дні, втрачаючи своє лайно (не те щоб через це він був мені несимпатичним). Я був набагато менш вразливим у цій ситуації, ніж він, і мені теж було недобре. Я сказав: «Докторе Волеску, зараз вам треба піти зі мною».

Він не відповів. MedSystem порадив зробити транк-постріл і бла-бла-бла, але я просто притиснув однією рукою тіло доктора Бхарадвай до себе, щоб з її тіла не вилилася вся кров і підтримував її голову іншою, зважаючи на те, що у мене тільки дві руки. Я сказав своєму шолому втягнутись, щоб Волеску міг побачити моє людське обличчя. Якби тварюка повернулася і знову вкусила мене, це було б поганою помилкою, тому що мені були потрібні органічні частини моєї голови. Я зробив свій голос твердим, теплим і ніжним і сказав: «Докторе Волеску, все буде добре, гаразд? Але вам потрібно встати і допомогти мені винести її звідси».

Це подіяло. Він підвівся на ноги і хитнувся до мене, все ще трясучись. Я повернув свою неушкоджену сторону до нього і

сказав: «Схопіть мене за руку, добре? І тримайтеся.»

Йому вдалося обхопити рукою криву мого ліктя, і я поліз з кратера, буксируючи його і притискаючи Бхарадвадж до себе. Її дихання було важким і відчайдушним, і я не міг отримати жодної інформації з її костюма. Мій був розірваний на грудях, тому я підняв температуру свого тіла, сподіваючись, що це допоможе. Лінія зв'язку зараз була тихою, Менса зуміла використати свій пріоритет лідерства, щоб заглушити все, крім MedSystem та зв'язку, але все, що я міг почути у каналі хоппера, — це інші хриплі дихання, які шалено перебивали одне одного.

Схил кратера був паршивим, з м’яким піском і пухкою галькою, але мої ноги не були пошкоджені, і я піднявся наверх з обома людьми, ще живими. Волеску намагався впасти, і я вмовив його відійти далі від краю ще на кілька метрів, на всякий випадок, якщо все, що могло зсунутися під нами, було довше, ніж здавалося.

Я не хотів класти Бхарадвай, бо щось у моєму животі було сильно пошкоджено, і я не був впевнений, що зможу знову її підняти. Я трохи повернув польову камеру назад і побачив, що мене вкололи зубом, а може щупальцем. Я маю на увазі інфузорію чи це було щось інше? Вони не дають роботам-убивцям гідних навчальних модулів ні про що, крім вбивства, і навіть це дешеві версії. Я ще шукав в мовному центрі HubSystem, коли маленький хоппер приземлився неподалік. Я дозволив своєму шолому запечататися і стати непрозорим, коли хоппер сів на траву.

У нас було два стандартних хоппери: великий для надзвичайних ситуацій і маленький для того, щоб дістатися до місць оцінки. Він мав три відсіки: один великий посередині для людського екіпажу та два менших з кожної сторони для вантажу, запасів та робота. Менса була на місці пілота. Я почав іти повільніше, тому що не хотів втрачати Волеску. Коли пандус почав падати і Пін-Лі та Арада вистрибнули нам назустріч, я переключився на голосову комунікацію і сказав: «Доктор Менса, я не можу відпустити її від свого костюма».

Їй знадобилася секунда, щоб зрозуміти, що я мав на увазі. Вона поспішно сказала: «Все гаразд, неси її в салон екіпажу».

Роботам-вбивцям заборонено їздити з людьми, тому я мав мати усний дозвіл на це. З моїм зламаним командним модулем мене ніщо не могло зупинити, але я не міг дозволити нікому, особливо людям, які уклали мій контракт, знати, що я вільний агент. Було вкрай важливо, наприклад, не дати знищувати мої органічні компоненти, а решту різати на важливі частини.

Я відніс Бхарадвадж по пандусу в салон, де Оверс і Ратті швидко опускали сидіння, щоб звільнити місце. У них були зняті

шоломи і капюшони, тому я спостеріг вираз жаху на їхніх обличчях, коли крізь мій розірваний костюм вони побачили, що залишилося від верхньої частини мого тіла. Я був радий, що закрив шолом.

Ось чому я люблю їздити як вантаж. Люди і люди з імплантами (імпи), в тісному просторі з ботами-вбивцями почуваються занадто незручно. Принаймні, це також незручно для робота-вбивці. Я опустився на палубу з Бхарадваж на колінах, а Пін-Лі та Арада затягли Волеску всередину.

Ми залишили два пакети польового обладнання та пару інструментів лежати на місці, де працювали Бхарадвай і Волеску, перш ніж спуститися всередину кратера за зразками. Зазвичай я повинен був занести їх всередину, але MedSystem, яка стежила за Бхарадвай через те, що залишилося від її костюма, було цілком зрозуміло, що віддалити її тіло від мого було поганою ідеєю. Тому ніхто не згадував про залишене обладнання. Втрата легкозамінних предметів позаду може здатися очевидним у надзвичайній ситуації, але я бував у договорах, де клієнти наказали б мені покласти людину, що кровоточить, щоб піти і забрати пакети.

У цьому контракті доктор Ратті підскочив до мене і сказав: «Я потримаю її!»

Я крикнув: «Ні!», чого не повинен був робити; Я завжди повинен ставитися до бажань клієнтів з повагою, навіть коли вони збираються випадково покінчити життя самогубством. HubSystem може зареєструвати це, і викликати покарання через командний модуль. Якщо той не зламаний.

На щастя, інші люди теж вигукнули «Ні!» в той же час, і Пін-Лі додав: «Якого чорта, Ратті!»

Ратті сказав: «О, немає часу, звичайно. Вибачте!» і натиснув послідовність швидкого закриття люку.

Тож ми не втратили пандус, коли під ним з'явився ворожий великий рот, повний зубів чи війок, чи чогось іншого, що жує — прямо з-під землі. Це було чудово видно з камер хоппера, пілот-система швидко надіслала зображення у загальний для всіх канал. Люди закричали.

Менса так швидко і сильно підняла нас у повітря, що я ледь нахилився, а всі, хто не був на підлозі, сповзли вниз.

У наступній тиші було чути, як вони хриплять. Після деякого полегшення Пін Лі сказав: «Ратті, якщо тебе приб'ють…»

— Я знаю, ти будеш дуже засмучений. — Ратті ще трохи зсунувся по стіні і слабо помахав йому рукою.

«Це наказ, Ратті, не вбивайся», — сказала Менса з місця пілота. Вона говорила спокійно, але у мене пріоритет у системі

безпеки, і я бачив частоту її серцебиття у MedSystem.

Арада дістала аптечку швидкої допомоги, щоб зупинити кровотечу і спробувати стабілізувати Бхарадвадж. Я намагався бути максимально схожим на медичний прилад, затискаючи рани там, де вони мені казали, використовуючи температуру тіла, намагаючись зігріти її, і опускаючи голову, щоб не бачити їхніх облич, коли вони дивилися на мене.

* * *

ЕФЕКТИВНІСТЬ 60 % І ПАДАЄ…

* * *

Наше основне середовище проживання — доволі стандартний модуль, сім взаємопов’язаних куполів, розташованих на відносно плоскій рівнині над вузькою долиною річки, з системою живлення та утилізації. У нас була екологічна система, але без повітряних замків, оскільки атмосфера планети була придатна для дихання, просто не дуже добра для людей на тривалий термін. Я не знаю чому, тому що це одна з тих речей, про які я не зобов’язаний знати за контрактом.

Ми вибрали таке місце розташування, оскільки воно знаходилося посередині зон оцінки, і хоча по рівнині були розкидані дерева, кожне заввишки з п’ятнадцять метрів, тонкі, з одним шаром розлогих гілок, його було даремно використовувати як прикриття в разі чийогось наближення. Звичайно, не враховуючи того, що могло наблизится під землею.

Для захисту у нас є двері безпеки, але коли хоппер приземлився, HubSystem сказала мені, що вони вже відкриті. Доктор Гауратін підготував підйомник і покотив його до нас. Оверсу та Араді вдалося стабілізувати стан Бхарадвадж, тому я звільнився від неї і тепер слідував за іншими у середовище проживання.

Люди попрямували до Медицини, і я зупинився, щоб надіслати команду маленькому хопперу на блокування та герметизацію, а потім замкнув зовнішні двері. Через канал безпеки я наказав дронам-безпілотникам розширити наш периметр, щоб мати більше попереджень, якщо до нас прийде щось дійсно велике. Я також встановив кілька сейсмічних датчиків, щоб попередити мене про аномалії на випадок, якщо щось гіпотетичне вирішить протунелювати під землею.

Після того як я захистив місце проживання, я повернувся до так званої кімнати безпеки, де зберігалася зброя, боєприпаси, надходила сигналізація по периметру, були запасні безпілотники та інше обладнання і матеріали, що стосуються безпеки, включаючи мене. Я скинув те, що залишилося від броні, і за порадою MedSystem розпорошив герметик на рани по всій моїй поганій стороні. Я не капав кров'ю, тому що мої артерії та вени автоматично запечатуються, але дивитися на це було неприємно. І це боліло, хоча ущільнення ран трохи знеболювало. Я встановив восьмигодинну заборону безпеки через HubSystem, тому ніхто не міг виходити назовні без мене, а потім позначив себе поза службою. Я перевірив основний канал, але ніхто не заперечував проти цього.

Я замерзав, тому що в певний момент по дорозі сюди відмовив регулятор температури, а захисна шкіра, яка проходила під моєю бронею, була пошматована. У мене було пару запасних частин, але натягнути їх зараз було практично неможливо. Єдиний одяг, який я мав — це форма, якою я ще не користався у цій місії, і не думав, що зможу її надіти. (Форма мені не була потрібна, тому що я не патрулював усередині середовища існування. Ніхто цього не просив, тому що лише з вісьмома людьми це була б дурна витрата ресурсів з моєї сторони.) Я покопався всередині свого кубика, поки не знайшов додатковий медичний комплект, оцінений як дозволений у разі надзвичайних ситуацій, відкрив його та дістав ковдру для виживання. Я загорнувся в неї, а потім заліз на пластикове ліжко свого кубика. Я опустив двері, і світло зникло.

Всередині було не набагато тепліше, але принаймні було затишно. Я підключився до входів живлення та ремонту, відкинувся на спину і здригнувся. MedSystem байдуже поінформувала мене про те, що моя надійність роботи зараз становить 58 відсотків і падає, що не стало несподіванкою. Я, безумовно, міг відремонтуватися за вісім годин і, ймовірно, майже відновити свої пошкоджені органічні компоненти, але через 58 відсотків я сумнівався, що тим часом я можу зробити якийсь аналіз. Тож я встановив усі канали безпеки, щоб сповіщати мене, якщо що-небудь намагатиметься проникнути у наше середовище проживання, і викликав список серіалів, які завантажив з каналу розваг. Мені було дуже боляче звертати увагу на що-небудь крім звуку, але дружній шум міг би скласти мені компанію.

Потім хтось постукав у двері кубика.

Я дивився фільм і не слідкував за всіма своїми акуратно впорядкованими входами. Як ідіот, я сказав: «Так?»

Доктор Менса відчинила двері і глянула на мене. Я не вмію вгадувати справжній вік людей, навіть з усіма візуальними розвагами, які я дивлюсь. Люди в серіалах зазвичай не дуже схожі на людей у реальному житті, принаймні не в хороших шоу. У неї була темно-каштанова шкіра і світліше каштанове волосся, дуже коротко стрижене, і я припускаю, що вона не була молодою, інакше не була б тут головною. Вона сказала: «З тобою все добре? Я побачила звіт про ваш стан».

«Ем-м…» Це був момент, коли я зрозумів, що не повинен був просто відповідати і вдавати, у якому я стані. Я натягнув ковдру навколо грудей, сподіваючись, що вона не побачила жодного з відсутніх шматочків. Без обладунків, які тримали мене разом, було набагато гірше. «Все добре».

Мені незручно ставитися до справжніх людей. Це не параноя щодо мого зламаного командного модуля, і це не вони — це я. Я знаю, що я жахливий бот-вбивця, і вони це знають, і це нервує нас обох, що робить мене ще більш нервовим. Крім того, якщо я не в броні, це тому, що я поранений, і одна з моїх органічних частин може відпасти і впасти на підлогу в будь-який момент, і ніхто цього не хоче бачити.

«Добре?» Вона насупилась. «У звіті сказано, що ви втратили 20 відсотків маси тіла».

«Вона наросте», — сказав я. Я знаю, що для справжньої людини я, напевне, виглядав так, ніби вмираю. Мої травми були еквівалентні тому, що людина втратила одну або дві кінцівки плюс більшість об'єму крові.

— Знаю, але все ж. — Вона довго дивилася на мене, так довго, що я вибрав стрічку SecSystem для огляду, де не поранені члени групи сиділи за столом і розмовляли. Вони обговорювали можливість приходу підземної фауни і хотіли, щоб у них були отруйні речовини. Це здавалося цілком нормальним. Вона продовжила: «Ви були дуже хороші з доктором Волеску. Я не думаю, що інші зрозуміли… Вони були дуже вражені».

«Це частина інструкцій, як заспокоювати потерпілих». Я міцніше притиснув ковдру, щоб вона не бачила нічого жахливого. Я відчував, як просочується щось нижче.

«Так, але MedSystem надавала пріоритет Бхарадвай і не перевіряла життєві показники Волеску. Це не врахувало шоку події, і очікувалося, що він зможе залишити місце події самостійно».

У стрічці було зрозуміло, що інші вже переглянули відеозапис польової камери Волеску. Вони говорили такі речі, що я навіть не знав, чи збереже він своє обличчя. Я був у броні з того часу, як ми прибули, і не розкривав шолом, коли був біля них. Конкретної

причини не було. Єдину частину мене, яку вони побачили б — це моя голова, і це була голова стандартної, узагальненої людини. Але вони не хотіли зі мною розмовляти, і я точно не хотів говорити з ними теж; на службі це відволікало б мене від роботи… Я не хотів розмов. Менса бачила мене, коли підписувала договір оренди. Але вона ледве подивилася на мене, а я ледве подивився на неї, бо знову таки — вбивця + справжня людина = незграбність. Ходіння у броні весь час скорочує непотрібну взаємодію.

Я сказав: «Це частина моєї роботи, не слухати системні канали, коли люди… роблять помилки.» Ось чому людям потрібні конструкти, SecUnits з органічними компонентами. Але вона повинна була це знати. До того, як придбати мене, вона зареєструвала близько десяти протестів, де намагались позбутися необхідності мати мене у складі групи. Я не заперечував проти цього. Я б теж не хотів себе.

Серйозно, я не знаю, чому я просто не сказав «вибачте і, будь ласка, вийдіть з мого кубика, щоб я міг сидіти тут і спокійно протікати».

«Гаразд», — сказала вона, і дивилася на мене приблизно 2,4 секунди, а суб'єктивно — близько двадцяти страшних хвилин. «Я чекаю на вас через вісім годин. Якщо до цього вам щось буде потрібно, надішліть мені сповіщення у стрічці». Вона відступила і дозволила дверям зачинитися.

Мене здивувало, з чого вони всі дивуються, тому я викликав запис інциденту. Гаразд, вау. Я розмовляв з Волеску коли ми відходили від кратера. Мене найбільше хвилювала траєкторія руху і те, щоби Бхарадвай не стекла кров'ю, і те, що може вилізти з цього кратера для другої спроби; В принципі, я себе не слухав. Я запитував його, чи є у нього діти. Це було приголомшливо. Можливо, я передивився занадто багато ЗМІ. (У нього були діти. Він був у чотиристоронньому шлюбі і мав семеро родичів, усі були вдома зі своїми партнерами.)

Усі мої рівні були зараз занадто підвищеними для періоду відпочинку, тому я вирішив, що повинен якось використати це і подивитися інші записи. Зрештою я знайшов щось дивне. У стрічці команд HubSystem існував рядок «припинення», той, який керував моїм командним модулем або, на даний момент, вважав, що він контрольований. Це мав бути збій. Це не мало значення, тому що коли MedSystem має пріоритет…

* * *

НАДІЙНІСТЬ ФУНКЦІОНУВАННЯ НА ПОЧАТОК РЕМОНТУ І ВІДНОВЛЕННЯ 39%

Розділ другий

Коли я пізніше знову почав усвідомлювати себе, мій рівень функціональності зріс до 80 відсотків. Я негайно перевірив усі канали на випадок, якщо хтось з людей захоче вийти назовні, але Менса продовжила мою заборону та охорону середовища проживання ще на чотири години. Це стало полегшенням, оскільки давало мені час повернутися до діапазону біля 98 відсотків. Але мені також було надіслано повідомлення про те, щоб я доповів їй. Такого ще ніколи не було. Але, можливо, вона хотіла ознайомитись з інформаційним пакетом про небезпеки та з'ясувати, чому у ньому не було попередження про ворогів у вигляді підземних створінь. Мені теж було неприємно роздумувати про це.

Їхня група мала назву Preservation Aux, і вона купила опціон на ресурси цієї планети, а оглядова поїздка мала з'ясувати, чи варто робити ставки на більшу частку. Знати про істот на планеті, які могли б їх з'їсти, поки вони намагаються робити те, що вони роблять, було досить важливо.

Мене не дуже цікавить, хто мої клієнти і чого вони намагаються досягти. Я знав, що їхня група була з планети вільного володіння, але не потрудився пошукати деталей. Вільне володіння означало, що планета була терраформована і колонізована, але не була пов'язана з будь-якими корпоративними конфедераціями. В основному вільне володіння означало, що планета лайно, тому я не очікував від них багато. Але працювати на них було напрочуд легко.

Я зчистив усі виділені мною рідини зі своєї нової шкіри, а потім виліз з кабінки. Тоді я зрозумів, що не поскладав шматки своєї броні, вона була по всій підлозі, залита моєю рідиною та кров'ю Бхарадвадж. Не дивно, що Менса просила заглянути у її кабінет; напевне вона думала, що я всередині свого кубика і мертвий. Я вклав броню у свої гнізда на очищення та ремонт.

У мене був альтернативний набір, але він був запакований у сховищі, і для його вилучення та проведення діагностики та встановлення знадобиться додатковий час. Я завагався над формою, але SecSystem вже повідомила Мансу, що я не сплю, тому мені потрібно було прибратися.

Одежа базувалася на уніформі стандартної дослідницької групи і мала на меті бути комфортною у середовищі існування: трикотажні сірі штани, футболка з довгими рукавами та куртка, одяг для тренувань, який носили люди та імпи, а також м'яке взуття. Я одягнув усе, поправив рукави на озброєннях на

передпліччях і вийшов у середовище проживання.

Я пройшов через двоє внутрішніх захищених дверей до зони екіпажу і знайшов їх у головному центрі, де вони гуртувалися навколо консолі, дивлячись на один р дисплеїв. Там були усі, крім Бхарадвадж, яка ще була у лазареті, та Волеску, який сидів з нею. На деяких консолях були склянки та порожні пакети з їжею. Я не прибиратиму їх, якщо мені не дадуть прямого наказу.

Менса була зайнята, тому я стояв і чекав.

Ратті поглянув на мене, а потім приголомшено застиг. Я поняття не мав, як реагувати. Ось чому я вважаю за краще носити обладунки навіть у середовищі існування, де це непотрібно і може просто заважати. Клієнти-люди зазвичай люблять вдавати, що я робот, і це набагато простіше, коли я в обладунках. Я дозволив очам розфокусуватися і вдав, ніби я щось діагностую.

Явно розгублений, Ратті сказав: «Хто це?»

Усі повернулися, щоб подивитися на мене. Усі, крім Менси, яка сиділа біля пульта з притиснутим до jxtq інтерфейсом. Було зрозуміло, що навіть побачивши моє обличчя на відео з камери Волеску, вони не впізнали мене без шолома. Тож мені довелося подивитися на них і сказати: «Я — ваш бот.»

Усі вони виглядали здивованими і їм було незручно. Майже так само незручно, як і мені. Мені хотілося почекати, поки витягнуть запасну броню.

Частково було зрозуміло, що вони не хотіли бачити мене тут. Не тут, у їхньому центрі, а на планеті. Однією з причин, чому цього вимагає компанія, що займається роботами, окрім накладення дорожчих надбавок на своїх клієнтів, є те, що я весь час записую усі їхні розмови, хоча я не відстежував нічого, що мені не потрібно було робити згідно з визначеною версією моєї роботи. Але компанія отримає доступ до всіх цих записів і видобуде дані для всього, що вони можуть продати. Ні, вони не говорять про це людям. Так, це всі знають. Ні, з цим нічого не поробиш.

Після суб'єктивної півгодини та об'єктивних 3,4 секунди доктор Менса зняла інтерфейс, обернулася і побачила мене. Вона сказала: «Ми перевіряли звіт про небезпеки для нашого регіону, щоб спробувати дізнатися, чому ця істота не внесена до категорії небезпечних тварин. Пін-Лі вважає, що дані були змінені. Чи можете ви ознайомитись зі звітом для нас?»

«Так, доктор Менса». Я міг би зробити це у своїй кабінці, і ми всі могли б врятуватися від збентеження. У всякому разі, я взяв стрічку, яку вона дивилася, з HubSystem і почав перевіряти звіт.

Це був, в основному, довгий список відповідної інформації та попереджень про умови на планеті, а особливо області, де було

наше середовище проживання, з акцентом на погоду, рельєф, флору, фауну, якість повітря, родовища корисних копалин, можливі небезпеки, пов'язані з будь-яким із цих факторів, з підключеннями до підзвітів з більш детальною інформацією. Доктор Гауратін, найменш балакучий серед них, був людиною-імпом і мав власний імплантований інтерфейс. Я відчував, як він копається у даних, тоді як інші, використовуючи сенсорні інтерфейси, були просто далекими привидами. Хоча я мав набагато більшу обчислювальну потужність, ніж він.

Я думав, що вони параноїки; навіть з інтерфейсами їм дійсно доводиться читати слова, бажано всі. Іноді люди без імплантів цього не роблять. Іноді люди-імпи теж цього не роблять.

Але, перевіривши розділ загального попередження, я помітив щось дивне у форматуванні. Швидке порівняння з іншими частинами звіту підказали мені, що так, дещо було видалене, а нумерація підзвітів була порушена. — Ви маєте рацію, — сказав я, відволікаючись, перебираючи сховище даних у пошуках відсутнього фрагмента. Я не зміг його знайти; це був не просто розірваний зв'язок, хтось видалив підзвіт. Це повинно було бути неможливим для такого типу планетних досліджень, але я думаю, не було настільки неможливим, як здавалося. «Підзвіт видалений з попереджень та розділу про фауну».

Загалом реакція була дуже розлючена. Були голосні скарги від Пін-Лі та Оверса та драматичне підкидання рук у повітря від Ратті. Але, як я вже сказав, усі вони були друзями і набагато менш стриманими один до одного, ніж мій останній набір контрактних зобов'язань. Ось чому, коли я змусив себе визнати це, я насправді насолоджувався цим контрактом, поки щось не спробувало з'їсти Бхарадвадж і мене.

SecSystem записує все, навіть у спальних кабінах, і я бачу все. Ось чому легше прикинутися роботом. Оверс і Арада були парою, і з того, як вони діяли, вони завжди були заодно, і вони були найкращими друзями Ратті. Ратті мав щось нерозділене з Пін-Лі, але не поводився погано. Пін-Лі дуже лютилася і розкидала речі, коли інших не було поряд, але це не стосувалося Ратті. Я думав, що перебування під прицілом компанії впливало на неї більше, ніж на інших. Волеску захоплювався Менсою аж до того, що міг бути закоханий в неї. Пін-Лі теж це зробила, але вони з Бхарадвай час від часу фліртували по-старому, звично, що свідчило про те, що це тривало вже довший час. Гауратін був єдиним самотнім серед них, але йому здавалося, що йому подобається бути окремо від інших. У нього була маленька, тиха посмішка, і всі вони, схоже, йому подобалися.

Це була група з низьким стресовим рівнем, вони не

сперечалися і не антагонізували один з одним заради розваги, і були досить спокійними, щоб бути поруч у групі, доки не намагалися якимось чином спілкуватися чи спілкуватися зі мною.

Помірно виразивши своє розчарування, Ратті сказав: «Отже, ми не можемо дізнатися, чи це створіння було аберацією, чи воно живе на дні всіх цих кратерів?»

Арада, яка була одним із фахівців з біології, сказала: «Знаєте, я впевнена, що вони полюють. Якби ті великі птахи, яких ми бачили на сканах, часто сідали на ці бар'єрні острови, ця істота могла б на них полювати».

— Це пояснює, звідки там кратери, — задумливо сказала Менса. — Принаймні, це не аномалія, як ми думали.

«Але хто видалив цей підзвіт?» запитала Пін-Лі, і я погодився, що зараз це найважливіше питання. Вона повернулася до мене одним із тих різких рухів, на які я навчився не реагувати. «Чи можна зламати систему HubSystem?»

Звісно, я не сказав їй. З вбудованими інтерфейсами в моєму власному тілі зробити це було так само легко, як дихати. Я зламав систему, як тільки вона увімкнулася, коли ми створювали середовище існування. Мені довелося; якби система відстежувала командний модуль та мою стрічку, як передбачалося, це могло призвести до багатьох незручних питань, а мене позбавити роботи і запчастин. «Наскільки я знаю, це можливо, — сказав я. — Але швидше за все звіт був пошкоджений ще до того, як ви отримали пакет оцінки загроз».

Найнедовірливіший учасник розмови. Повір мені.

Почалися стогони та загальні скарги на те, що доводиться платити високі ціни за неповноцінну інформацію і хренове обладнання. (Я не сприймаю це особисто.) Менса сказала: «Гауратін, можливо ви і Пін-Лі зможете визначити, що сталося». Більшість моїх клієнтів знають лише свою спеціальність, і немає причин відправляти системного спеціаліста з оцінювання. Компанія постачає всі системи та навісне обладнання (медичне обладнання, безпілотники, мене як робота, тощо) і підтримує його як частину загального пакету, який купують клієнти. Але Пін-Лі, виявилося, була обдарованим аматором в інтерпретації роботи систем, і Гауратін мав перевагу зі своїм внутрішнім інтерфейсом. Менса додала: «Тим часом чи має група DeltFall той самий пакет оцінки загроз, що й ми?»

Я перевірив. HubSystem вважала, що це ймовірно, але ми знали, чого вартує її думка зараз. «Напевне», — сказав я. DeltFall була паралельною дослідницькою групою, але вони були на континенті на протилежному боці планети. Вони були більшою за чисельністю групою, і їх висадив інший корабель, тому ми не

зустрічалися особисто, але час від часу спілкувалися через комунікаційний супутник. Вони не були частиною мого контракту і мали своїх власних SecUnits, стандартно один на десять клієнтів. Ми повинні були мати можливість телефонувати один одному в надзвичайних ситуаціях, однак планета була природною перешкодою.

Менса відкинулася на спинку крісла і сплела пальці. «Гаразд, ось що ми зробимо. Я хочу, щоб кожен з вас перевірив окремі розділи пакету оцінювання, зважаючи на вашу спеціалізацію. Спробуйте визначити більше будь-якої бракуючої інформації. Коли у нас буде частковий список, я зателефоную DeltFall і подивлюсь, чи зможуть вони надіслати нам ці файли».

Це звучало як чудовий план, оскільки не стосувалося мене. Я сказав: «Докторе Менса, я вам потрібен ще для чогось?»

Вона повернула крісло до мене. «Ні, я зателефоную, якщо у нас виникнуть запитання» Я працював у деяких контрактах, які б використовували мене весь день і ніч, просто щоб я щось робив, і не хотіли виділяти канал, щоб дзвонити мені. Потім вона додала: «Знаєте, ви можете залишитися тут, у зоні екіпажу, якщо хочете. Чи хотіли б ви цього?»

Усі дивились на мене, і більшість усміхалася. Ще одним недоліком носіння броні є те, що я звик закривати лицьову панель. І тому не вправляюся контролювати свій вираз обличчя. Зараз я майже впевнений, що воно було десь у районі приголомшеного жаху, а може, і жахливого переляку.

Менса збентежено осіла. Вона поспішно сказала: «Або ні, не треба, знаєте, робіть як вам подобається».

Я сказав: «Мені потрібно перевірити периметр», якось зумів розвернутися і покинути зону екіпажу цілком нормальним чином, а не так, ніби я втікав від клубка шиплячих змій.

* * *

Повернувшись всередину безпекової кімнати, я прихилив голову до стіни, покритої пластиком. Тепер вони знали, що їх робот-вбивця не хоче бути поруч з ними так само, як вони не хотіли бути поруч з ним. Я віддав крихітну частинку себе.

Цього не повинно було статися. Я мав занадто багато того, щоб приховувати, і відпустити одну частину себе означає, що решта теж не захищена.

Я відштовхнувся від стіни і вирішив попрацювати. Відсутній підзвіт змусив мене бути обережним. Не те, щоб були якісь директиви з цього приводу. Мої навчальні модулі були дешевим

лайном; більшість корисних речей, які я знав про безпеку, я дізнався з фільмів у розважальних каналах. (Це ще одна причина, чому їм доводиться вимагати, щоб дослідницькі групи та гірничо-біологічні чи технологічні компанії орендували одного з нас, інакше вони не гарантують безпеки; ми дешеві у масовому виробництві і ми смокчемо. Ніхто не наймає когось із нас для вбивства, і ми здійснюємо їх лише за виняткових обставин.)

Одягнувши додатковий одяг і запасний комплект броні, я пройшов периметр і порівняв поточні показники місцевості та сейсмічні знімки з тими, які ми зробили, коли вперше прибули сюди. У звітах від Ратті та Арада з'явилося декілька приміток, що така фауна, як та, яку ми зараз називали ворожою, могла зробити всі аномальні кратери в зоні обстеження. Але навколо середовища проживання нічого не змінювалося.

Я також перевірив, щоб переконатися, що і великий хоппер, і маленький мають повний набір необхідних запасів. Я сам упакував їх туди кілька днів тому, але в основному перевіряв, чи люди не зробили з ними нічого небажаного з моменту останньої перевірки.

Я зробив усе, що міг подумати, а потім, нарешті, дозволив собі перейти в режим очікування, поки переглядав чергові серіали. Я продивився три епізоди «Місяця святилища» і швидко зупинився на сексуальній сцені, коли доктор Менса надіслала мені кілька зображень через стрічку. (Я не маю жодної з частин, пов’язаних зі статтю (якщо в конструкта є такі, то ви секс-бот у борделі, а не робот-вбивця), можливо, саме тому мені здаються нудними сцени сексу. Хоча я думаю, що навіть якби я мав частини, пов’язані зі статтю, він далі здавався би мені нудним.) Я подивився на зображення у повідомленні Менси, а потім відновив перегляд серіалу.

Час для сповіді: насправді я не знаю, де ми знаходимося. Ми маємо або повинні мати повні координати планети в пакеті оцінювання. Саме так люди вирішували, де робити свої оцінки. Я ще не дивився карти і ледь переглянув пакет оцінювання. На моє виправдання можна сказати, що ми були тут двадцять два планетарні дні, і мені не доводилося нічого робити, окрім як просто стояти і дивитися, як люди роблять сканування або беруть зразки бруду, каменів, води та листя. Почуття терміновості просто не було. Крім того, як ви могли помітити, мені до цього байдуже.

Тож для мене було новиною, що на нашій карті було шість відсутніх розділів. Пін-Лі та Гауратін виявили розбіжності, і Менса хотіла знати, чи мені здається, що це лише пакет опитування дешевий та містить помилки, чи я вважаю, що це

частина зламу. Я оцінив той факт, що ми спілкувалися за допомогою каналу, і що вона не змусила мене говорити з нею по загальній комунікації. Я був настільки вдячний, що висловив їй свою справжню думку, що, ймовірно, фактом було те, що наш пакет оцінювання був недорогим лайном, але єдиний спосіб дізнатися напевне — це вийти на зв'язок з іншою групою, отримати відсутні файли і подивитися, чи там було щось, крім нудного опису планети. Я не сформулював це саме так, але мав на увазі саме це.

Тоді вона відвернула свою увагу від мого каналу, але я залишився настороженим, оскільки знав, що вона, як правило, швидко приймає рішення, і якби я знову почав дивитися своє шоу, довелося би знову перериватися. Я увімкнув огляд з камер безпеки центру, щоб почути їхню розмову. Усі вони хотіли перевірки, і просто обговорювали, чи варто їм чекати. Вони щойно спілкувалися з групою DeltFall на іншому континенті, яка погодилася пошукати зниклі файли з пакетів оцінювань. Деякі клієнти хотіли спочатку дочекатися файлів, щоб знати, що це за райони, інші хотіли летіти зараз же і бла-бла-бла.

Я знав, до чого йде.

Це буде недовга поїздка, трохи далі від зони, яку вони оцінювали, але не знати, у що можна вляпатися, — це, безумовно, червоний прапор для безпеки. Розумним рішенням було летіти мені самому, але зі справним командним модулем я повинен був перебувати в межах ста метрів від принаймні одного з клієнтів, інакше мене обсмажать. Вони це знали, тому добровільне здійснення сольної крос-континентальної подорожі могло викликати тривогу.

Тому, коли Менса знову відкрила канал, щоб повідомити мені, що вони збираються робити, я сказав їй, що протоколи безпеки пропонують мені летіти теж.

Розділ третій

Ми були готові вилетіти на початку денного циклу, при ранковому освітленні, а супутниковий прогноз погоди вказав, що буде вдалий день для польотів та сканування. Я перевірив MedSystem і побачив, що Бхарадвай не спить і розмовляє.

Лише коли я допомагав переносити обладнання до маленького хоппера, я зрозумів, що вони змусять мене їхати в салоні екіпажу.

Принаймні я був у обладунках і з непрозорим шоломом. Але коли Менса наказала мені сісти на місце другого пілота, це виявилося не так погано, як моє перше жахливе усвідомлення. Арада і Пін-Лі не намагалися зі мною розмовляти, а Ратті навіть відвів погляд, коли я пройшов повз нього, щоб потрапити до кабіни пілотів.

Вони всі були настільки обережні, що не дивилися на мене і не розмовляти зі мною прямо, і як тільки ми злетіли в повітря, я швидко перевірив записи їхніх розмов HubSystem. Я змусив себе переконатися, що насправді не втратив так багато, як думав, коли Менса запропонувала мені дозволити знаходитися у центрі разом з людьми, ніби я справжня людина чи щось таке.

Розмова, яку вони мали одразу після цього, викликала у мене відчуття занурення, як під час перегляду серіалів. Ні, це було гірше, подумав я. Вони поговорили про це, і всі погодилися не «підштовхувати мене далі, ніж я хотів би», і всі вони були такі приємні, і це було просто болісно. Я більше ніколи не зніматиму шолома. Я не можу виконати навіть половину цієї дурної роботи, якщо мені доведеться розмовляти з цими людьми.

Це були мої перші клієнти, які не мали досвіду роботи з SecUnits, тому, можливо, мені потрібно було очікувати цього, якби я потрудився над цим подумати. Дозволити їм побачити моє обличчя без броні було великою помилкою.

Принаймні Менса та Арада переконали тих, хто хотів поговорити зі мною про це. Так, поговоріть з Murderbot про його почуття. Ідея була настільки болючою, що моя ефективність знизилася до 97 відсотків. Я б краще заліз назад у рот тварюки.

Поки я хвилювався з цього приводу, вони дивилися у вікна на кільце або дивилися свої стрічки сканів нового пейзажу під хоппером, розмовляючи по комунікації з людьми, які стежили за нашим прогресом з середовища існування. Я відволікся, але все таки вловив момент, коли відмовив автопілот.

Це могло бути проблемою, за винятком того, що я був на місці другого пілота і міг вчасно взяти управління на себе. Але

навіть якби я не був там, все вийшло добре, тому що управляла хоппером Менса, а вона ніколи не знімала рук з органів управління.

Незважаючи на те, що автопілоти планетарних хопперів не такі складні, як система з повним пілотним ботом, деякі клієнти все одно задіюють автопілот, а потім ідуть у салон, щоб поспати. Менса цього не зробила, і навіть слідкувала, щоб інші теж дотримувалися цього правила. Вона просто видала задумливий сварливий вигук і відкоригувала наш курс подалі від гори, об яку ми могли вдаритися після відмови автопілота.

Я вибрався з того жаху, коли вони хотіли поговорити зі мною про мої почуття, і був вдячний їй за те, що вона наказала їм цього не робити. Коли вона перезапустила автопілот, я викликав журнал подій і надіслав його у канал, щоб показати їй, що автопілот відмовив через через збій у HubSystem. Вона вилаялася під ніс і похитала головою.

* * *

Відсутній район карти був недалеко за межами нашої зони оцінки, тому ми були там, перш ніж я спробував ліквідувати відставання у перегляді серіалів, які зберігав у своєму внутрішньому сховищі. Менса сказала іншим: «Ми підходимо до невідомого району».

Ми пролітали над важким тропічним лісом, що звивався глибокими долинами. Раптово він розширився на рівнину, помічену озерами та заростями менших дерев. Там було багато голих скель, невисоких хребтів і валунів. Вони були темні і блисучі, як звичайне вулканічне скло.

У салоні було тихо, коли всі вивчали дані сканування. Арада дивилася на сейсмічні дані, передаючи їх іншим у середовищі існування через свій канал.

«Я не бачу нічого, що заважало б супутнику відобразити цю область, — сказала Пін-Лі, її голос був віддалений, коли вона перебирала дані, які забирав хоппер. — Ніяких аномалій. Це дивно.»

«Якщо ця порода не має якоїсь прихованої властивості, яка не дозволяє супутникам відобразити її», — сказала Арада. «Сканери поводяться трохи дивно».

— Тому що сканери смокчуть корпоративні кулі, - пробурмотіла Пін-Лі.

«Ми можемо приземлитися?» — спитала Менса. Я зрозумів, що вона просить мене оцінити безпеку.

Сканування було своєрідною роботою визначення та позначення деяких небезпек, але воно не відрізнялося від того, з чим ми стикалися раніше. Я сказав: «Ми могли б. Але ми знаємо, що тут є принаймні одна форма життя, яка живе під землею».

Арада трохи підстрибнула на своєму місці, ніби від нетерплячки. «Я знаю, що ми повинні бути обережними, але я думаю, що ми будемо більш впевнені, якщо дізнаємось, були ці порожні ділянки на супутниковому скануванні випадковими чи навмисними».

Тоді я зрозумів, що вони враховують можливість саботажу. Я повинен був зрозуміти це раніше, коли Пін-Лі запитала, чи можна зламати HubSystem. Але люди дивилися на мене, і я просто хотів вибратися звідти.

Ратті та Пін-Лі підтримали її, і Менса прийняла рішення. «Ми приземляємося та візьмемо кілька проб».

По каналу з середовища проживання Бхарадвадж сказала: «Будь ласка, будьте обережні.» Її голос все ще звучав перелякано.

Менса обережно опустила нас, подушки амортизаторів торкнулися землі майже без удару. Я вже піднявся і був біля люка.

Люди були в костюмах з шоломами, тому я відкрив люк і дозволив пандусу впасти. Крупним планом скелясті ділянки все ще виглядали як скло, переважно чорне, але було й з різними кольорами, що стикалися один з одним. Ближче до землі сканування хоппера змогло підтвердити, що сейсмічна активність нульова, але я трохи пострибав, ніби даючи будь-чому знизу напасти на мене. Якщо люди бачать, що я дійсно виконую свою роботу, це допомагає уникнути підозр щодо мого несправного командного модуля.

Менса зійшла з Арадою за спиною. Вони рухалися, вивчаючи валуни за допомогою своїх портативних сканерів. Потім вони почали набір зразків і почали відколювати шматки кам’яного скла чи скляної скелі, і черпати бруд та шматочки рослинної речовини. Вони багато бурмотіли один до одного та до інших — у середовищі проживання. Вони надсилали дані у канал, але я не звертав уваги.

Це було дивне місце. Тихе порівняно з іншими місцями, які ми досліджували, без особливого шуму птахів і без ознак руху тварин. Можливо, скелясті ділянки тримали їх подалі. Я пройшовся трохи, повз пару виїмок, наповнених водою, майже очікуючи побачити щось під поверхнею води. Можливо, мертві тіла. Я бачив багато таких (і сам створював чимало таких) у минулих контрактах, але на щастя нічого мертвого там не було. Це була приємна зміна.

Менса встановила периметр обстеження, позначивши всі ділянки, які повітряне сканування позначило як небезпечні або потенційно небезпечні. Я знову перевірив периметр і побачив, що Арада і Ратті прямують прямо до одного з маркерів, що позначав небезпечну ділянку. Я очікував, що вони зупиняться, оскільки вони були досить обережними порівняно з іншими. Але все одно почав рухатися в цьому напрямку. Потім вони пройшли периметр і я перейшов на біг. Я надіслав Мансі свій канал з польової камери і використав голосову комунікацію, щоб сказати: «Докторе Арада, доктор Ратті, зупиніться, будь ласка. Ви пройшли периметр і наблизилися до маркера небезпеки».

«Ми що?» — голос Ратті звучав абсолютно збентежено.

На щастя, вони вчасно зупинилися. До того часу, як я туди потрапив, вони обидва надіслали свої карти в мою стрічку. — Я не розумію, що таке, — розгублено сказала Арада. «Я не бачу ніякого маркера небезпеки». Вона позначила їхні позиції, і на їхніх картах вони були в межах периметра, прямуючи у бік заболоченої місцевості.

Мені знадобилася секунда, щоб побачити, у чому проблема. Потім я наклав свою карту, фактичну карту, на їхню і надіслав Мансі. «Блін», — сказала вона через комунікацію. «Ратті, Арада, ваші карти неправильні. Як це сталося?»

«Це глюк», — сказав Ратті. Він скривився, вивчаючи дисплеї у своєму каналі. «Видалені всі маркери з цієї сторони».

Ось так я провів решту ранку, відганяючи людей від маркерів небезпеки, яких вони не бачили, у той час як Пін-Лі довго лаялася, намагаючись запустити картографічний сканер. «Я починаю вважати, що ці відсутні розділи — це не лише помилка відображення», — відновлюючи нормальне дихання, сказав Ратті. Він зайшов у те, що вони називали гарячою грязьовою ямою, і мені довелося його витягувати. Ми обидва були покриті кислим брудом до пояса.

«Думаєш?» — втомлено відреагувала Пін-Лі.

Коли Менса наказала нам повертатися до хоппера, настало полегшення.

* * *

Ми повернулися до середовища проживання без проблем, але здавалося, що це починає ставати незвичним явищем. Люди пішли аналізувати свої дані, а я сховався у кімнаті безпеки, перевірив охоронні канали, а потім ліг у свій кубик і деякий час дивився ЗМІ.

Я щойно зробив ще одну прогулянку по периметру і перевірив безпілотники, коли канал повідомив мене, що в HubSystem є оновлення від супутника, і для мене є пакет. У мене є трюк, коли я змушую HubSystem вважати, що отримав його, хоча я просто поміщаю його в окреме сховище. Я більше не роблю автоматичних оновлень пакетів, мені це не потрібно. Коли у мене є час, (однак ще до того, як покинути планету), я переглядаю оновлення і застосовую потрібні, а всі інші видаляю.

Це був типовий, нудний день, іншими словами. Якби Бхарадвай не залишалася у медичному, ви могли майже забути те, що відбувалося. Але наприкінці денного циклу доктор Менса знову зателефонувала мені і сказала: «Я думаю, що у нас з'явилася нова проблема. Ми більше не можемо зв’язатися з DeltFall Group».

* * *

Я пішов до центральної секції, де вже були Менса та всі інші. Вони підтягнули карти та сканування того, де знаходились ми, а де DeltFall, і крива планети висіла у повітрі на великому дисплеї. Коли я зайшов, Менса казала: «Я перевірила технічні характеристики великого хоппера — ми можемо злітати туди і назад без підзарядки».

У мене була непрозора плівка на шоломі, тому я міг сильно поморщитися, щоб ніхто не знав про це.

«Ви думаєте, що вони не дозволять нам зарядитися енергією у їхньому середовищі існування?» — спитала Арада, а потім озирнулася, коли інші витріщилися на неї. — «Що?» — почала вимагати вона.

Оверс обійняв її рукою і стиснув за плече. «Якщо вони не відповідають на наші дзвінки, то можливо вони постраждали або їхнє середовище проживання пошкоджене», — сказав він. Будучи парою, вони завжди були лагідними один до одного. Вся група досі обходилася без драм, що я оцінив. Останні кілька контрактів були схожі на мимовільного перехожого в одному з багатопартнерських серіалів розважального каналу, за винятком того, що я ненавидів весь акторський склад.

Менса кивнула. «Це мене непокоїть теж, особливо якщо в їхньому пакеті оцінювання бракує інформації про потенційну небезпеку, як у нас».

Арада виглядала так, ніби їй тільки-що спало на думку, що всі в DeltFall можуть бути мертвими.

Ратті сказав: «Мене турбує те, що їх аварійний маяк не

запустився. Якщо середовище існування було порушене або якщо була надзвичайна ситуація, з якою вони не змогли впоратися, їхня HubSystem повинна була автоматично запустити маяк.

Кожна дослідницька група має свій власний маяк, встановлений на безпечній відстані від середовища проживання. Він запускається на низьку орбіту і надсилає імпульс до червоточини, мережа компанії отримує сигнал, і рятувальний корабель відправляють одразу, не чекаючи дати закінчення місії. Так чи інакше маяк мав спрацювати. Зазвичай».

На обличчі Менси було видно, що вона стурбована. Вона подивилася на мене. «Що ти думаєш?»

Мені знадобилося дві секунди, щоб зрозуміти, що вона розмовляє зі мною. На щастя, оскільки здавалося, що ми справді це зробимо, я справді уважно слухав і мені не потрібно було відтворювати розмову. Я сказав: «У них є три SecUnits, які мають контракт, але якщо у їхнє середовище проживання потрапив ворог, великий чи більший, ніж наш недавній хижак, їхнє комунікаційне обладнання могло бути пошкоджене».

Пін-Лі викликала специфікації маяків. «Хіба аварійні маяки не призначені для спрацьовування, навіть якщо решта комунікаційного обладнання знищена?»

Ще одна хороша сторона мого зламаного командного модуля полягає в тому, що я можу ігнорувати його вказівки щодо пояснень позиції компанії. «Вони повинні бути в змозі, але всі можливі відмови обладнання невідомі».

Був момент, коли всі вони думали про можливі збої обладнання у нашому середовищі існування, можливо, включаючи великий хоппер, яким вони збиралися вилетіти за межі діапазону дії маленького хоппера, тож якщо щось трапиться, вони можуть не долетіти. Або не повернутись назад, оскільки водойма на карті була розміром з океан. Або потонути; Думаю, вони могли просто потонути. Якщо вам було цікаво, чому я скривився раніше, це була одна з причин.

Поїздка у відсутній на картах район трохи не відповідала нашим параметрам безпеки, але зараз це мала бути довга подорож на кілька днів, навіть якщо все, що ми хотіли, це потрапити на інший бік планети, побачити купу мертвих і повернутися назад.

Потім Гауратін сказав: «Що з вашими системами?»

Я не повернув шолом до нього, тому що це може лякати, і мені особливо важливо протистояти цьому пориву. «Я ретельно стежу за своїми системами». А що він думав, що я скажу? Це не мало значення; Я не повернувся лицем до нього.

Волеску прокашлявся. «Тому ми повинні підготуватися як до

рятувальної місії». Він виглядав добре, але канал MedSystem все ще повідомляв про деякі ознаки страждання. Стан Бхарадвай був стабільним, але поки їй не дозволяли вийти з медичного блоку. Він продовжив: «Я витяг деякі інструкції з інформаційного пакету хоппера».

Так, інструкції. Вони були вчені, геодезисти, біологи (а не дослідники-герої екшнів з серіалів, які мені подобалися саме тому, що вони були нереальними), пригнічені жахливими обставинами реальності. Я сказав: «Доктор Менса, я думаю, що я маю летіти з вами».

Я міг бачити її записи у стрічці, тому знав, що вона записала мене, щоб я залишився тут і спостерігав за середовищем існування та охороняв усіх, хто залишався. Вона брала Пін-Лі, бо та мала досвід у будівництві середовищ існування та притулків; Ратті, який був біологом; та Оверса, який мав сертифікат польового медика.

Менса вагалася, думаючи про це, і я міг сказати, що вона зважує захист середовища проживання і людей, які залишаться, з можливістю того, що потрапило у DeltFall, і все ще могло бути там. Вона перевела подих, і я вже знав, що вона скаже мені залишитися тут. І я просто подумав: це ідея реклами. Я не міг пояснити собі чому. Це був один з тих імпульсів, що надходять від моїх органічних частин, які командний модуль повинен придушувати. Я сказав: «Я єдиний тут з досвідом роботи в такій ситуації, і я — ваш найкращий ресурс».

Гауратін сказав: «Якій ситуації?»

Ратті збентежено подивився на нього. «Цій ситуації. Невідомості. Дивних загроз. Монстрів, що вистрибують з-під землі».

Я був радий, що не тільки я вважав це дурним питанням. Гауратін не був таким балакучим, як інші, тому я не мав особливого відчуття його особистості. Він був єдиною людиною-імпом в групі, тому, можливо, він відчував себе стороннім чи чимось іншим, хоча явно подобався іншим. Я уточнив: «Ситуації, коли персонал може постраждати через атаку планетарних небезпек».

Арада стала на мою сторону. «Я згодна. Я думаю, вам слід взяти SecUnit. Ви не знаєте, що там сталося».

Менса все ще вагалася. «Залежно від того, що ми знайдемо, нас може не бути два-три дні».

Арада махнула рукою, вказавши на наше місце проживання. «Поки що тут нас ніхто не турбує».

Напевне, так думали у DeltFall, безпосередньо перед тим, як їх з'їли, розірвали на шматки чи щось подібне. Але Волеску

сказав: «Я визнаю, що мені стало краще». З Медичного Бхарадвай прилучилася до стрічки, щоб додати свій голос за мене. Гауратін був єдиним, хто залишався позаду і нічого не сказав.

Менса рішуче кивнула. «Добре, тоді це вирішено. Тепер давайте рухатись».

* * *

Тому я почав готувати великий хоппер, щоб полетіти на інший бік планети. (І так, мені довелося витягнути інструкції.) Я перевіряв усе, наскільки міг, згадуючи, як у маленькому хоппері раптом відмовив автопілот. Ми не користувалися великим хоппером з тих пір, як прилетіли сюди. (Ви повинні були все перевірити і негайно зареєструвати будь-які проблеми, коли вас доставили на місце, або компанія не несла відповідальності.) Але все виглядало нормально або, принаймні, відповідало тому, що, за інструкціями, мало відповідати специфікаціям для надзвичайних ситуацій, і якби нічого з DeltFall не сталося, ми, ймовірно, так і не торкалися би хоппера, поки не настане час піднятися на транспортник на орбіті.

Менса прийшла перевірити хоппер особисто і сказала мені зібрати додаткові запаси для персоналу DeltFall. Я зробив це, сподіваючись, що заради спасіння людей вони нам будуть потрібні. Хоча я подумав, що, ймовірно, єдине, що нам знадобиться для DeltFall, — це посмертна проповідь, але ви, можливо, помітили, що коли мені доводиться піклуватися про клієнтів, я стаю песимістом.

Коли все було готово, залізли Оверс, Ратті та Пін-Лі, а я з надією став біля вантажного відсіку. Однак Менса вказала мені на салон. Я скривився за непрозорою лицевою панеллю і скорився.

Розділ четвертий

Ми летимо уночі, люди роблять сканування та обговорюють новий рельєф поза нашою зоною. Їм особливо цікаво побачити, що там, тепер, коли ми знали, що наша карта не зовсім достовірна.

Менса дала усім почергувати, включаючи мене. Це було новим, але не небажаним, оскільки означало, що у мене були періоди часу, коли я міг не звертати на них увагу, і мені не потрібно було прикидатися. Менса, Пін-Лі та Оверс по черзі змінювались як пілот та другий пілот, тому мені не доводилося весь час турбуватися про те, що автопілот буде намагатися нас убити, і я міг перейти в режим очікування та подивитися свій запас серіалів.

Ми деякий час летіли в повітрі, Менса пілотувала з Пін-Лі на сидінні другого пілота, коли Ратті повернув своє обличчя до мене і сказав: «Ми чули… нам казали, що імітаційні людські боти… частково збудовані з клонованого матеріалу».

Я обережно зупинив шоу, яке дивився. Мені не подобалося, куди ця розмова може завести. Вся подібна інформація міститься у базі загальних знань, а також у брошурі, яку компанія надає, з детальною інформацією про типи ботів, які вони використовують. Що він знав, будучи вченим, і це все. І він не був такою людиною, яка запитувала про речі, коли він міг би сам пошукати їх через канал. — Це правда, — сказав я, дуже обережно, щоб мій голос звучав нейтрально, як завжди.

Вираз Ратті був стурбований. «Але обов'язково… ясно, що у вас є почуття…»

Я здригнувся. Не зміг утриматися.

Оверс працював у стрічці, аналізуючи дані з оцінок. Він підвів голову, насупивши брови. «Ратті, що ти робиш?»

Ратті винувато зрушив з місця. — Я знаю, Менса просила нас цього не робити, але… — Він махнув рукою. «Ви все бачили».

Оверс зняв інтерфейс. — Ти мене засмучуєш, — сказав він, стиснувши зуби.

«Це моя думка!» — Ратті доповнив своє незадоволення жестом. «Така практика огидна, це жахливо, це рабство. Він не більше машина, ніж Гауратін…»

Розчарований, Оверс сказав: «І ти думаєш, що він цього не знає?»

Я повинен дозволити клієнтам робити і говорити мені все, що вони хочуть, і з незламаним командним модулем я не мав би вибору. Я також не повинен нікого з клієнтів компанії

обманювати, тому міг або слухати, або вискочити з люка. Я надіслав розмову у стрічку, позначена для Менси.

З кабіни вона крикнула: «Ратті! Ми про це говорили!»

Я встав з сидіння і пішов до задньої частини хоппера, наскільки я міг зрозуміти, і став обличчям до шаф з запасами. Це була помилка; це не було нормальним для SecUnit з незламаним модулем регулятора, але вони цього не помітили.

«Я вибачусь», — сказав Ратті.

«Ні, просто облиш це», — сказала йому Менса.

«Це тільки погіршить ситуацію», — додав Оверс.

Я стояв там — зрештою вони всі заспокоїлися і знову затихли, а я сів сів на місце позаду і відновив прокрутку серіалу, який дивився.

* * *

Була середина ночі, коли я відчув, що потік цифрових даних (мій «корм») змінився.

Я не користувався ним, у мене були канали SecSystem з дронів та камер салону, і я періодично звертався до них, щоб переконатися, що все в порядку. Люди, які залишилися в середовищі існування, були більш активними, ніж зазвичай, і в цей час, ймовірно, стурбовані тим, що ми збираємось знайти в DeltFall. Я чув, як Арада час від часу ходить, однак Волеску продовжував хропіти у своєму ліжку. Бхарадвай вже повернулася до свого житла, але була неспокійною і переглядала свої польові записки через стрічку. Гауратін був у центральному приміщенні, роблячи щось із своєї особистої системи. Мені було цікаво, що він робить, і я тільки почав уважно перебирати систему HubSystem, щоб дізнатися. Коли «корм» зник, це відчувалося так, ніби хтось вдарив по органічній частині мого мозку.

Я сів прямо і сказав: «Супутник впав».

Усі, за винятком Пін-Лі, яка пілотувала, вхопилися за свої інтерфейси. Я побачив їх вирази обличчя, коли вони відчули тишу. Менса відсунулася зі свого місця і повернулася до мене. — Ви впевнені, що це супутник?

— Впевнений, — сказав я їй. «Я пишу, і немає відповіді».

У нас все ще був локальний канал, що працював в системі хоппера, тому ми могли спілкуватися через нього, а також спілкуватися та обмінюватися даними один з одним. У нас просто не було такої кількості даних, яка поступала би, якби ми все ще були приєднані до HubSystem. Ми були досить далеко, і нам потрібен був супутник зв'язку як ретранслятор. Ратті переключив

свій інтерфейс на канал хоппера і почав перевіряти сканування. На них не було нічого, крім порожнього неба; У мене були його дані, але я поставив би команду сповіщати мене, якщо вони зіткнуться з чимось на зразок енергетичного сканування чи ознак життя. Він сказав: «Я просто відчув озноб. Хтось ще відчув озноб?»

— Трохи, — зізнався Оверс. «Дивний збіг обставин, чи не так?»

«З того часу, як ми потрапили сюди, у проклятого супутника періодично щось вимикалося», — сказала Пін-Лі з кабіни пілота. «Нам зазвичай його не потрібно для комунікації між собою». Вона мала рацію. Я повинен був періодично перевіряти їхні особисті журнали на випадок, якщо вони планували обдурити компанію або вбити один одного чи щось подібне, і востаннє, коли я дивився на Пін-Лі, вона відстежувала супутникові проблеми, намагаючись з'ясувати, чи була у відмовах якась закономірність. Це була одна з багатьох речей, які мене не хвилювали, тому що канал розваг оновлювався лише зрідка, і я завантажував його для локального зберігання.

Ратті похитав головою. «Але це перший раз, коли ми достатньо далеко від свого середовища існування, і коли для спілкування нам потрібен супутник, він ламається. Це здається дивним і викликає підозру».

Менса озирнулася на них. «Хтось хоче повернутися назад?»

Я підняв руку, але не набрав голосів. Інші сиділи спокійно якусь хвилину, а потім Оверс сказав: «Якщо виявиться, що групі DeltFall дійсно потрібна допомога, а ми не пішли, як ми будемо почуватися?»

«Якщо є шанс врятувати їхні життя, ми повинні це зробити», — погодилася Пін-Лі.

Ратті зітхнув. «Ти маєш рацію. Я б почувався жахливо, якби хтось помер, тому що ми були надто обережними».

«Тоді домовилися», — сказала Менса. «Ми продовжимо».

Я б хотів, щоб вони були обережнішими. Раніше у мене були контракти, де обладнання компанії давало серйозні збої, але в цьому випадку було щось, що змусило мене подумати, що тут ховається щось більше. Але все, що у мене було, — це лише відчуття.

До мого наступного запланованого чергування було чотири години, тому я перейшов у режим очікування та поховав себе у завантажених файлах, які зберігав.

* * *

Коли ми туди потрапили, починало світати. DeltFall поставили свій табір у широкій долині, оточеній високими горами. Павутина дрібних струмків прорізала траву та огинала одинокі дерева. Вони були масштабнішою операцією, ніж наша, з трьома зв'язаними середовищами існування та гаражем для наземних транспортних засобів, а також зоною посадки для двох великих хопперів, перевантажувача та трьох маленьких хопперів. Хоча це було обладнання компанії, згідно з контрактом, воно зазнавало тих самих збоїв і несправностей, що й наше.

Надворі нікого не було, жодного руху. Жодних ознак пошкоджень, жодних ознак наближення ворожої фауни. Супутник був мертвий, хоч Менса спланувала потрапити на місце проживання DeltFall на момент, коли ми будемо знаходитися у зоні його досяжності.

«Вони сіли у транспорт?» — спитала Менса.

Ратті перевірив запис того, що вони мали, який я скопіював з HubSystem перед від'їздом. «Ні, хоппери всі на місці. Я думаю, що наземні транспортні засоби знаходяться в гаражі».

Я підійшов ближче до пілотів. Стоячи за місцем пілота, я сказав: «Доктор Менса, я рекомендую вам приземлитися поза їхнім периметром». Через локальний канал я надіслав їй усю інформацію, яку мав, а саме, що їхні автоматизовані системи реагували на пінг, який надсилав наш хоппер, але це було все. Ми ще не вмикалися у їхній канал, а це означало, що їхня HubSystem перебуває у режимі очікування. Від інших двох секцій не було нічого, навіть пінгів.

Оверс, у кріслі другого пілота, подивився на мене. «Чому?»

Мені довелося відповісти на це запитання, тому я сказав: «Протокол безпеки», що звучало добре і ні до чого мене не зобов'язувало. Ніхто назовні не відповідає на комунікацію. Якщо всі вони не сіли на свої наземні транспортні засоби і не вилетіли на польові роботи, залишивши свої Hub та SecUnits вимкнутими, вони всі мертві. Песимізм підтверджував це.

Але ми не могли бути впевнені, не подивившись. Сканери хоппера не можуть бачити всередину середовищ існування через захист, який в дійсності потрібен лише для захисту приватності, тому ми не могли отримати жодних ознак життя чи показників енергії.

Ось чому я не хотів сідати на майданчик. У мене були чотири абсолютно хороших людини, і я не хотів, щоб вони були вбиті тим, що знищило DeltFall. Я не поводився так, ніби я особисто про них дбав, але у моєму записі це виглядало б погано, а мій журнал і так був досить жахливим.

«Ми просто обережні», — сказала Менса, відповідаючи на

погляд Оверса. Вона посадила хоппер на краю долини, на протилежній стороні широкого струмка.

Я дав Менсі кілька підказок у стрічці — вони повинні взяти ручну зброю з екіпіровки для виживання, Ратті повинен залишитися всередині хоппера з люком, запечатаним і замкненим, оскільки він ніколи не проходив курсу навчання зброї, і, найголовніше, що я повинен піти першим. Вони були тихі і стримані. До цього часу я думаю, що всі вони дивилися на це як на якесь ймовірне стихійне лихо, і вони збиралися викопувати тих, хто вижив, зі зруйнованого середовища проживання, або допомагати боротися зі стадом ворожих тварюк.

Однак тут було щось інше.

Менса віддала потрібні накази, і ми рушили вперед, я попереду, люди — на кілька кроків позаду. Вони були у своїх повних костюмах із шоломами, які давали певний захист, але були призначені для екологічної небезпеки, а не проти інших важко озброєних людей (або розлючених недоброзичливців SecUnit), які могли навмисне намагатися нас убити. Я був навіть більше знервованим, ніж Ратті, який нервував у наших комунікаціях, стежив за скануваннями і в основному казав нам бути обережними на кожному другому кроці.

У мене вбудована енергетична зброя та велика снарядна зброя, яку я активував. У мене також було шість дронів, витягнутих із запасу хоппера і які були під моїм контролем через його «корм». Це були маленькі дрони, ледь сантиметр у поперечнику; без зброї, просто камери. (У компанії роблять кращі, які не набагато більші і мають маленьку імпульсну зброю, але тоді вам потрібно отримати один із пакетів компанії вищого рівня, переважно розрахованих на набагато більші контракти.) Я наказав дронам піднятися в повітря і дав їм розвідувальний маршрут.

Я зробив це тому, що це здавалося розумним, а не тому, що я знав, що роблю. Я не бот-вбивця, а охоронець. Я утримую речі від падіння на клієнтів і обережно намагаюся перешкоджати клієнтам нападати один на одного. Я був далеко зі своєї глибини тут, що стало ще однією причиною, чому я не хотів, щоб люди приходили сюди.

Ми перетнули неглибокий струмок, налякавши групу водяних безхребетних, що розбігалися з-під наших черевиків. Дерева були досить низькими і досить рідкими, і я мав гарний огляд табору з цього ракурсу. Я не зміг виявити жодних безпілотників безпеки DeltFall візуально або за допомогою сканерів на своїх дронах. Ратті в хоппері теж нічого не знайшов. Я дійсно дуже хотів точно знати місце розташування SecUnits у цих трьох секціях, але від

сканування нічого не отримав.

SecUnits не сентиментальні один до одного. Ми не друзі, як персонажі серіалів. Ми, як і люди, не можемо повністю довіряти один одному, навіть якщо працюємо разом. Навіть якщо у вас немає клієнтів, які вирішили порозважатися, наказавши своїм SecUnits битися один з одним.

Сканування зафіксувало датчики периметра як мертві, а дрони не збирали жодних попереджувальних сигналів. HubSystem у DeltFall була вимкнена, і без неї теоретично ніхто всередині не міг би отримати доступ до нашої стрічки чи комунікацій. Ми перетнули периметр і вийшли на посадкову зону за їхніми хопперами. Вони були між нами і першим середовищем існування, збоку був гараж для транспортних засобів. Я підводив нас під кутом, намагаючись тримати у полі зору двері головного середовища існування, але також перевіряв грунт. В основному це була прим'ята трава від усіх пішохідних перевезень та посадок у хоппери. З метеорологічного звіту, який ми отримали перед відмовою супутника, минулої ночі тут пішов дощ, і бруд вже затвердів. Відтоді ніякої активності.

Я передав цю інформацію Менсі через свій канал, а вона розповіла іншим. Знизивши голос, Пін-Лі сказала: «Отже, це сталося тоді, коли хтось знищив супутник, щоб ми не могли поговорити з ними по комунікації».

«На них не могли напасти», — прошепотів Оверс. Не було підстав шепотіти, але я зрозумів його вагання. «На цій планеті більше нікого немає».

«На цій планеті нікого не повинно бути», — похмуро уточнив Ратті з нашого хоппера.

На цій планеті були ще три SecUnits, які не були зв'язані зі мною, і це було досить небезпечно. Я отримав візуальну інформацію про люк головного середовища існування і побачив, що він закритий, не було жодних ознак того, що щось пробивався всередину. Безпілотники вже облетіли всю конструкцію і показали мені, що інші входи теж закриті. Щось відбулося всередині. Ворожа фауна не підходить до дверей і не просить впустити її всередину. Я надіслав зображення у канал Менси і вголос сказав: «Доктор Менса, було б краще, якби я пішов далі один».

Вона завагалася, переглядаючи те, що я їй щойно надіслав. Я бачив, як її плечі напружуються. Я думаю, що вона прийшла до того ж висновку, що і я. Або принаймні зізналася собі, що це найсильніший варіант. Вона сказала: «Добре. Ми будемо чекати тут. Переконайтесь, що ми можемо стежити за вашими діями через ваші камери».

Вона сказала «ми», і не сказала би цього, якби це було не так, на відміну від деяких моїх клієнтів. Я дозволив надсилати стрічку з своєї польової камери всім чотирьом і рушив уперед.

Узявши чотири безпілотники і залишивши два, щоб вони продовжували кружляти по периметру, я перевірив гараж для автомобілів, проходячи повз нього. Він був відкритий з одного боку, а в глибині стояло кілька герметичних шаф для зберігання. Усі чотири наземні транспортні засоби були на місці, без електроенергії, без слідів останніх відвідин, тому я не заходив всередину. Я огляну невеликі місця для зберігання пізніше, якщо ми не знайдемо людей чи частин їх тіл у жилих кімнатах.

Я підійшов до дверей першого місця проживання. У нас не було коду для входу, тому я очікував, що мені доведеться підривати двері, але коли я натиснув кнопку, вони відкрилися. Я надрукував Менсі у стрічці, що більше не буду говорити вголос у комунікації.

Вона передала підтвердження у стрічці, і я почув, як вона наказала іншим, щоб вони відключились від мого каналу та голосового спілкування, і що вона буде єдиною, хто розмовлятиме зі мною, щоб я не відволікався. Менса недооцінювала мою здатність ігнорувати людей, але я оцінив її думку. Ратті прошепотів: «Будь обережний», і теж відімкнувся.

Перший безпілотник пролетів через зону шафок для костюмів і потрапив до першого коридору. — Жодних костюмів не бракує, - сказала Менса мені на вухо, аналізуючи відео з камери безпілотника. Я відправив усі чотири безпілотники вперед, до внутрішніх приміщень. Це було краще середовище проживання, ніж наше, ширші зали, новіший інтер'єр. Крізь фільтри просочився беззвучний запах тління і розкладання, незважаючи на мій шолом. Я попрямував до центру, де мала бути основна зона екіпажу.

Вогні все ще були ввімкнені, а повітря щось шепотіло крізь вентиляційні отвори, але я не міг потрапити до їхньої SecSystem, бо вона була вимкнута. Я скучив за камерами.

Біля дверей у хаб я знайшов першого SecUnit. Він розкинувся спиною на підлозі, обладунки на грудях були пронизані чимось, що зробило отвір шириною приблизно десять сантиметрів і трохи глибшим. Нас важко вбити, але можливо. Я зробив коротке сканування, щоб переконатися, що він інертний, потім переступив його і пройшов у зону екіпажу.

Усередині було одинадцять безладно лежачих мертвих людей, розкиданих на підлозі, у кріслах, на моніторингових станціях та поверхнях проекційних площин позаду них, які демонстрували пошкодження від удару снарядів чи енергетичної

зброї. Я увімкнув голосовий зв'язок і попросив Менсу відійти назад до хоппера. Вона зрозуміла мене, і я отримав підтвердження від своїх зовнішніх безпілотників, що вони справді відступили.

Я вийшов через протилежні дверей до коридору, який вів до їдальні, медвідсіку та кімнат. Безпілотники показали мені, що ця частина дуже подібна до нашого середовища проживання, за винятком випадкової мертвої людини, що розкинулася в коридорі. Отвору в грудях, який умертвив SecUnit, у неї не було, і вона загинула, стоячи спиною до дверей. Люди DeltFall мали певне попередження, достатнє для того, щоб почати вставати і прямувати до інших виходів, але з цього напрямку прийшло щось інше і вони потрапили у пастку. Я подумав, що SecUnit був убитий, коли намагався захистити хаб.

Це означало, що я повинен обшукати дві інші секції.

Можливо, ці клієнти були жахливими та образливими, можливо, вони цього заслужили. Мені було байдуже, поки ніхто не торкався моїх людей. Щоб переконатися у цьому, мені доведеться вбити двох ботів-вбивць. У цей момент я ще міг вирватися, перехопити управління хоппером і вивезти своїх людей звідти, залишивши ботів-бивць застряглими на іншому березі океану; було б розумно зробити саме так.

Але я хотів їх убити.

Один з моїх безпілотників знайшов двох людей мертвими у безладі, їх вбили без усякого попередження. Вони виймали пакети з їжею з нагрівальної печі, готуючи столики до обіду.

Під час пересування коридорами та кімнатами я пошукав у базі даних обладнання хоппера. Мертвий бот, ймовірно, був убитий інструментом для добування кернів корисних копалин, гірничим звуковим дрилем. У нас був один такий на хоппері, це була частина стандартного обладнання. Звичайно, вам потрібно наблизитися, щоб використати його з достатньою силою, щоб пробити броню.

Тому що ви не можете підійти до іншого робота-вбивці з бронебійним снарядом або енергетичною зброєю всередині середовища проживання, щоб на вас не дивилися з підозрою. Ви можете підійти до колеги-бота з інструментом, який, можливо, попросила принести людина.

До того часу, як я дістався до іншої сторони споруди, безпілотники вже облетіли перше середовище існування. Я стояв у люці у ближній частині вузького коридору, що вів у другий блок. На протилежному кінці лежала людина, наполовину висунувшись з відкритого люка. Щоб потрапити в наступне середовище проживання, мені доведеться переступити через неї, і

відчинити двері до кінця. Я вже міг сказати, що було щось не так з положенням тіла. Я використав збільшення на польовій камері, щоб краще побачити шкіру на витягнутій руці. Жорсткість була неправильною; її застрелили в груди чи обличчя і деякий час вона лежала на спині, а потім її перенесли сюди. Напевне, як тільки вони зауважили прибуття нашого хоппера.

У стрічці я сказав Менсі, що мені потрібно, щоб вона зробила. Вона не задавала питань. Вона бачила все через мою польову камеру і вже зрозуміла, з чим ми маємо справу. Вона відповіла у стрічці, погодившись зі мною, а потім вголос сказала: «SecUnit, я хочу, щоб ви почекали у кімнаті безпеки, далі ми підемо разом».

Я сказав: «Так, доктор Менса», відійшов від люка і швидко рушив назад до кімнати безпеки та охорони.

Приємно мати справу з людиною, достатньо розумною, щоб з нею співпрацювати.

У нашому модулі середовища існування цього не було, але на новіших моделях був доступ до даху, і мої зовнішні безпілотники це добре бачили.

Я піднявся по драбині до люка на дах і відкрив його. Черевики обладунків мають намагнічені затискачі для лазіння, і я скористався ними, щоб перетнути криволінійний дах до третього місця проживання, а потім перейшов на дах другого, намагаючись не шуміти. Навіть ці два SecUnit не були достатньо тупими, щоб ігнорувати скрип, якби я йшов швидким кроком над їхньою позицією.

(Вони не були досвідченими ботами-вбивцями, бо надто ретельно прибрали підлогу коридору між місцями проживання, щоб стерти відбитки, які вони залишили під час інсталяції мертвого тіла. Це вводило б в оману того, хто не помітив, що всі інші коридори мали сліди пилу на поверхні.)

Я відкрив доступ з даху до другого середовища проживання і відправив своїх безпілотників вниз до кімнати охорони. Після того, як вони перевірили кімнату і переконалися, що там нікого немає, я зліз по драбині. Навкруги було багато обладнання, включаючи безпілотники. Була гарна коробка з новими, але вони були марними без діючої системи DeltFall HubSystem. Або система дійсно була мертвою, або добре маскувалася. Я все ще тримав на ній частину своєї уваги; якби вона раптово увімкнулася і активувала камери безпеки, правила гри різко змінилися б.

Тримаючи свої безпілотники при собі, я пройшов по внутрішньому коридору, зауваживши зірваний вибухом люк до Медичного блоку. Всередині були нагромаджені три тіла, люди намагалися закритися, і потрапили у пастку, коли їхні власні SecUnit підірвали люк, щоб дістатися до них.

Коли я підійшов ближче до коридору перед люком, де два SecUnit чекали на мене та доктора Менсу і послав безпілотників вперед, щоб уважно оглянути коридор. О так, вони були там.

Без зброї на моїх безпілотниках єдиний спосіб атакувати — це швидко рухатися. Тож я кинувся за останній поворот, вдарився об протилежну стіну, відлетів від неї і продовжував бігти, обстрілюючи їх позиції.

Я вдарив по першому трьома вибуховими зарядами ззаду і одним у лицьову панель, коли він повернувся до мене. Він впав. Іншому я поцілив у руку, вирвавши її з суглоба, і він зробив помилку, перекидаючи зброю в іншу руку, що дало мені пару додаткових секунд. Я перейшов на швидкий вогонь, щоб вивести його з рівноваги, а потім після перезарядки знову застосував вибухові заряди. Він впав.

Я впав на підлогу, мені потрібна була хвилина, щоб відновитися.

Я отримав щонайменше десяток ударів з обох їхніх енергетичних стволів, коли обстріляв першого, але вибухові снаряди пролетіли повз, щоб розірватися далі у коридорі. Будучи навіть в обладунках, мої кінцівки оніміли, але я отримав лише три енергетичні заряди у праве плече і чотири нижче. Ось як ми боремося: кидаємось один на одного і дивимось, чиї частини відпадуть першими.

Жоден з SecUnit не загинув. Але вони не могли дістатися до своїх відновлювальних кубів у безпековій кімнаті, і я, пекло, не збирався подавати їм руку.

Три моїх безпілотники теж впали; вони потрапили під енергетичні постріли. Четвертий потрапив у відбиття енергетичного сплеску і блукав у коридорі позаду мене. Я перевірив свої два безпілотники по периметру просто за звичкою і відкрив канал до доктора Менси, щоб сказати їй, що мені ще потрібно очистити решту середовища проживання та провести офіційну перевірку тих, хто вижив.

Безпілотник позаду мене видав різкий пінг, який я почув і почав підніматися. Думаю, я одразу зрозумів, що це означає, але, можливо, у покодженого безпілотника була затримка приблизно на півсекунди. Я вже був на ногах, коли мене щось вдарило, і я знову опинився на підлозі, з системами, які виходили з ладу…

* * *

Я повернувся до свідомості без зору, без слуху, без можливості рухатися. Я не зміг отримати доступ до каналу чи

комунікації. Недобре, Murderbot, зовсім недобре.

Я раптом отримав якісь дивні спалахи відчуттів від моїх органічних частин. Повітря на моєму обличчі, моїх руках, через розриви костюма. На пекучій рані в плечі. Хтось зняв з мене шолом і верхню частину броні. Відчуття були хаотичні. Це заплутувало, і мені хотілося кричати. Можливо, саме так гинуть боти-вбивці. Ви втрачаєте функціональність, переходите в автономний режим, але частина вас продовжує працювати, органічні частини зберігаються живими завдяки згасаючій енергії у ваших елементах живлення.

Тоді я зрозумів, що мене несуть, і мені знову захотілося кричати.

Я відбився від паніки і отримав ще кілька спалахів відчуттів. Я не був мертвий. Але у мене було багато неприємностей.

Я чекав, коли мені повернуть якусь функцію, шалений, дезорієнтований, наляканий, дивуючись, чому вони не зробили мені дірки в грудях. Звук повернувся першим, і я зрозумів, що мене поклали. Слабкі шуми механічних суглобів сказали мені, що це SecUnit. Але ж їх було лише три. Я перевірив специфікації DeltFall перед тим, як ми вилетіли. Я іноді роблю дурниці, добре, більшість часу, але Пін-Лі теж перевіряла, а вона була ретельною.

Потім мої органічні частини почало жалити, оніміння зникало. Я був розроблений для роботи як з органічними, так і з машинними частинами, і міг збалансувати цей сенсорний вхід. Без рівноваги я почувався як повітряна куля, що плаває в повітрі. Але органічна частина моїх грудей стикалася з твердою поверхнею, і це раптово зосередило мою позицію. Я лежав обличчям вниз, одна рука висіла. Вони поклали мене на стіл?

Це точно було недобре.

Тиск на спину, потім на голову. Чутливість поверталася до мене, але повільно-повільно. Я відчував потребу в інформації, але не міг до неї дістатися. Тоді щось вкололо мене в шию.

Це був препарат для відновлення моєї органічної нервової системи. Було відчуття, ніби мені відпилюють голову.

На мене обрушився шок, і раптом я знову опинився в мережі. Я порухав суглобом лівої руки, я міг рухати рукою таким чином, як зазвичай не можуть люди, імпи чи інші боти-вбивці. Я потягся до тиску і болю на шиї і схопив за броньоване зап'ястя. потім перекрутив своє тіло і стіл від'їхав убік.

Ми вдарилися об підлогу, і я затиснув ноги навколо іншого SecUnit, коли ми котилися. Він намагався запустити зброю, вбудовану в його передпліччя, але моя швидкість реакції була вищою, і я рукою відвів порт його зброї вбік, щоб змінити напрямок пострілу. Мій зір повернувся, і я бачив його непрозорий

шолом за кілька дюймів від себе. Мої обладунки були зняті до пояса і це розлютило мене ще більше.

Я засунув другу руку йому до підборіддя і дав команду своїй зброї. У нього була частка секунди, щоб спробувати мені перешкодити, але йому не вдалося цього зробити. Вибух енергії пройшов через мою руку і роз'єднав йому шолом і шию. Його голова смикнулася, а тіло почало спазмувати. Я не відпускав його досить довго, для того щоб стати на коліна, обхопити своєю вцілілою рукою його шию і скрутити.

Я відпустив його лише тоді, коли відчув, що зв'язки, механічні та органічні, перериваються.

Я підвів погляд — ще один SecUnit стояв біля дверей, піднімаючи велику зброю з розривними снарядами.

Скільки цих проклятих ботів тут було? Це не мало значення, тому що я намагався штовхнути своє тіло прямо на нього, але не міг відреагувати досить швидко. Потім він смикнувся, кинув зброю і впав уперед. Я побачив дві речі: десятисантиметровий отвір у його спині і Менсу, що стояла за ним, тримаючи щось, що дуже нагадувало звукову гірничу дриль з нашого хоппера.

«Доктор Менса, — сказав я, — це порушення пріоритету безпеки, і я за договором зобов'язаний записати це для повідомлення компанії…» Це було в буфері, а інша частина мого мозку була порожньою.

Вона проігнорувала мене, розмовляючи з Пін-Лі через комунікатор, і рушила вперед, щоб схопити мене за руку і потягнути. Я був надто важким для неї, тому став вертикально, щоб вона не нашкодила собі. Мені починало приходити в голову, що доктор Менса насправді може бути безстрашним дослідником галактик, навіть якщо вона не буде схожа на героїв у розважальному каналі.

Вона продовжувала тягнути мене, тому я почав рухатися. Щось не так було з одним з моїх тазостегнових суглобів. О, так, мене підстрелили. По розірваній шкірі костюма текла кров, і я потягнувся до сверблячої шиї. Я очікував намацати зяючу діру інтерфейсу, але там навпаки щось було. «Докторе Менса, тут може бути більше ботів-вбиць, ми не знаємо їх кількості…»

— Ось чому нам потрібно поспішати, — сказала вона, тягнучи мене за собою. Останні два безпілотники вона привела до входу ззовні, але вони марно кружляли над її головою. Люди не мають достатнього доступу до каналу, щоб контролювати їх так, щоб вони виконували цільову групу команд. Я намагався зв'язатися з ними, але досі не міг отримати чіткого підтвердження у каналі хоппера.

Ми повернули в інший коридор, Оверс чекав зовні люку. Він

зарухався, як тільки побачив нас. У нього була важка ручна зброя, і я встиг помітити, що у Менси була моя зброя. «Доктор Менса, мені потрібна моя зброя».

— Вам не вистачає руки і частини плеча, — огризнулася вона. Оверс вільною рукою схопив тканину мого костюма і допоміг мені вибратися з люка. Пил закружляв у повітрі, коли хоппер опустився за два метри від нас, ледь притиснувши висувний дах середовища існування.

— Так, я знаю, але… — Люк хоппера відкрився, і вибіг Ратті, схопив мене за комір і затягнув нас усіх трьох у шатл.

Я впав на палубу, коли ми піднімалися. Мені потрібно було щось зробити з тазостегновим суглобом. Я намагався перевірити сканування, щоб переконатись, що з землі не стріляли, але навіть всередині моє з'єднання з системою хоппера було ненадійним, зображення так сильно смикалося і збивалося, що я не бачив жодних звітів з сенсорів, ніби їх щось блокувало…

Ой-ой.

Я знову відчув свою потилицю. Більша частина перешкод зникла, але зараз я відчував щось у порту. Моєму порту даних.

SecUnit DeltFall не були зрадниками, просто їм були вставлені модулі бойової заміни. Модулі дозволяють контролювати SecUnit, перетворюючи його з переважно автономної конструкції на маріонетку-зброю. Подача буде відрізана, контроль над комунікацією залишиться, але функціональність буде залежати від того, наскільки складними будуть накази. «Вбити людей» — нескладний наказ.

Менса стояла наді мною, Ратті нахилився через сидіння, щоб подивитися на табір DeltFall, Оверс відкрив одну з шаф для зберігання обладнання. Вони про щось розмовляли, але я не міг їх зрозуміти. Я сів і сказав: «Менса, вам потрібно вбити мене прямо зараз».

«Що?» Вона дивилася на мене зверху. «Ми шукаємо комплект для аварійного ремонту…»

Звук перервався. Нове завантаження заполонило мою систему, мої органічні частини не звикли обробляти стільки інформації. «Невідомий SecUnit вставив мені модуль бойового заміщення. Він завантажує в мене інструкції та замінює мою систему. Ось чому SecUnit DeltFall перетворилися на вбивць. Ти повинна мене зупинити». Я не знаю, чому я танцював навколо цих слів. Можливо тому, що я думав, що вона не хоче це чути. Вона щойно застрелила озброєного SecUnit гірничим дрилем, щоб повернути мене; мабуть, вона хотіла мене залишити. «Ти повинна мене вбити».

Їм знадобилася вічність, щоб усвідомити те, що я сказав, щоб

співставити це з тим, що вони, напевне, бачили у моїй стрічці з камери, але моя здатність вимірювати час теж була порушеною.

— Ні, - з жахом подивився на мене Ратті. «Ні, ми не можемо…»

Менса сказала: «Ми не будемо. Пін-Лі…»

Оверс скинув ремонтний комплект і переліз через два ряди сидінь, кричачи до Пін-Лі. Я знав, що він іде до кабіни пілотів, щоб взяти управління, щоб Пін-Лі могла працювати біля мене. Я знав, що вона не встигне мене виправити. Я знав, що можу вбити всіх у хоппері, навіть з простріленим тазостегновим суглобом та однією робочою рукою.

Тож я схопив ручну зброю, що лежала на сидінні, повернув її до своїх грудей і натиснув на курок.

* * *

НАДІЙНІСТЬ ФУНКЦІОНУВАННЯ 10 % ІНІЦІАЛІЗАЦІЯ УСТАНОВКИ

Розділ п'ятий

Я повернувся онлайн, щоб виявити, що моє тіло інертне, але повільно проходить фазу пробудження. Я був схвильований, у мене всі рівні були неактивні, і я поняття не мав, чому. Я відтворив свій особистий журнал. Авжеж.

Я не повинен був прокидатися. Я сподівався, що вони не були дурні з цього приводу, і надто м'які, щоб мене вбити.

Ви помітили, що я не націлив зброю собі на голову. Я не хотів вбивати себе, але це треба було зробити. Я міг би вивести себе з ладу якимось іншим способом, але, погодьтеся, я мав право не сидіти і не слухати ту частину, де б вони переконували один одного, що іншого вибору немає.

Почалася діагностика та повідомила мене, що модуль бойового заміщення видалений. На мить я не повірив. Я відкрив свій канал безпеки і знайшов камеру у Medical. Я лежав на процедурному столі, моя броня зникла, я просто носив те, що залишилося від шкіри мого костюма, люди зібралися навколо мене. Це був образ ніби з кошмару. Але моє плече, кисть і стегно були відремонтовані, отже я побував у свєму кубику. Я ще трохи повернув запис і подивився, як Пін-Лі та Оверс використовують хірургічний набір, щоб обережно витягнути бойовий модуль з моєї потилиці. Це стало таким полегшенням, що я двічі відтворив запис, а потім продовжив діагностику. Мої журнали були вичищені; нічого такого, крім того, що я мав до того, як потрапив у середовище проживання DeltFall.

Мої клієнти — найкращі клієнти.

Тоді увімкнувся слух і з'явилася мережа.

«Я попросив HubSystem знерухомити його», — сказав Гауратін.

Ага. Ну, це багато що пояснювало. Я все ще мав контроль над SecSystem, і наказав їй зупинити доступ HubSystem до каналу та реалізувати надзвичайну процедуру. Це була функція, яку я вбудував, і яка крім усього іншого замінювала годину або близько того шумом навколишнього середовища замість візуальних та аудіозаписів, зроблених HubSystem. Кожному, хто слухав нас через HubSystem або спробує відтворити запис, буде здаватися, ніби всі раптово припинили розмову.

Те, що сказав Гауратін, очевидно, стало несподіванкою, тому що решта запротестували, переважно Ратті, Волеску та Арада. Пін-Лі з нетерпінням пояснювала: «Немає ніякої загрози. Коли він вистрілив у себе, він зупинив завантаження. Мені вдалося видалити кілька фрагментів коду, які вже були скопійовані».

Оверс почав: «Ви хочете зробити власну діагностику, тому що…»

Я чув їх у кімнаті та на стрічці безпеки, тож переключився на візуальне зображення з камери. Менса підняла руку для тиші. Вона сказала: «Гауратін, що не так?»

Гауратін сказав: «Завдяки автономному режиму я зміг використати HubSystem, щоб отримати певний доступ до його внутрішньої системи та журналу. Я хотів дослідити деякі аномалії, які помітив у стрічці». Він жестом вказав на мене. «Цей SecUnit вже був аномальним. Він має зламаний командний модуль».

У стрічці розваг у такому випадку кажуть «Ну лайно».

Через камери безпеки я спостерігав, як вони плутаються, але поки що не стривожені.

Пін-Лі, яка, мабуть, щойно копалася в моїй черговій системі, склала руки. Вираз її обличчя був різко скептичним. «Мені важко в це повірити…». Вона не додала «мудак», але це було в її голосі. Вона не любила, коли хтось сумнівався у її досвіді.

«Він може не виконувати наші команди; немає контролю над його поведінкою», — сказав Гауратін, стаючи нетерплячим. Йому також не подобалося, що хтось піддає сумніву його досвід, але він не виставляв це напоказ, як Пін-Лі. «Я показав Волеску свої оцінки, і він погоджується зі мною».

У мене був момент, коли я міг відчути себе зрадженим, що було по-дурному. Волеску був моїм клієнтом, і я врятував йому життя, тому що це була моя робота, а не тому, що він мені подобався. Але потім Волеску сказав: «Я не згоден».

«Тобто командний модуль працює?» — запитала Менса, насупивши брови на всіх.

«Ні, він точно зламаний», — почав пояснювати Волеску. Коли на нього не нападала гігантська фауна, він був досить спокійним хлопцем. «Зв'язок модуля з рештою систем SecUnit частково розірваний. Модуль може передавати команди, але не може їх виконувати, контролювати поведінку чи застосовувати покарання. Але я думаю, що той факт, що SecUnit діяв, щоб зберегти наші життя, піклувався про нас, хоча він був вільним агентом, дає нам більше підстав довіряти йому».

Гаразд, він мені сподобався.

Гауратін наполягав: «Ми були саботовані з тих пір, як потрапили сюди. Зниклі звіти про присутність небезпеки, відсутні деякі розділи карти. SecUnit має бути частиною цього. Він діє для компанії, з якоїсь причини вони не хочуть, щоб цю планету досліджували. Нас теж повинні ліквідувати, як і DeltFall».

Ратті жестом перервав його. «Безумовно, тут відбувається

щось дивне. У їхніх специфікаціях було лише три SecUnit для DeltFall, але їхньому в середовищі існування їх було п'ять. Хтось саботує нас, але я не думаю, що наш SecUnit є частиною цього саботажу».

Нарешті Бхарадвай сказала: «Волеску і Ратті праві. Якби компанія наказала SecUnit вбити нас, ми всі давно були б мертві».

Слова Оверса звучали божевільно. «Він розповів нам про бойовий модуль, наказував нам його вбити. Чому, до біса, йому робити це, якби він хотів нашкодити нам?»

Він мені теж подобався. І хоча участь у цій розмові — це останнє, що я хотів робити, настав час висловитися за себе.

Я тримав очі закритими, спостерігаючи за ними через камеру безпеки, тому що так було легше. І змусив себе сказати: «Компанія не намагається вас убити».

Це їх налякало. Гауратін заговорив, а Пін-Лі замовкла, слухаючи його. Менса зробила крок уперед, дивлячись на мене зі стурбованим виразом обличчя. Вона стала поряд зі мною, Гауратін та інші зібралися навколо неї. Бхарадвай була найдалі, і сіла у крісло. Менса сказав: «SecUnit, звідки ти це знаєш?»

Навіть через камеру це було важко. Я намагався уявити, що повернувся до свого кубика. «Тому що якби компанія хотіла саботувати місію, вони отруїли б ваші запаси, використовуючи системи переробки. Компанія, швидше за все, вбила би вас так, щоб це виглядало як нещасний випадок».

Був момент, коли всі вони думали про те, наскільки легко компанії було б налаштувати її власні екологічні установки. Ратті почав: «Але, звичайно, це було б…»

Вираз Гауратіна був жорсткішим, ніж зазвичай. «Цей SecUnit раніше вбивав людей, людей, які покладалися його захист. В результаті загинуло п'ятдесят сім учасників гірничої операції».

Що ж, я вже говорив вам про те, як я зламав свій командний модуль, але не став масовим вбивцею? Це було лише півправдою. Тоді я вже був масовим вбивцею.

Я не хотів пояснювати. Але довелося. Я сказав: «Я не зламав свій командний модуль, щоб вбити моїх клієнтів. Мій командний модуль вийшов з ладу, тому що дурна компанія купує найдешевші компоненти. Він вийшов з ладу, я втратив контроль над своїми системами, і почав вбивати. Компанія зупинила мене та встановила новий командний модуль. Я зламав його, щоб цього більше не повторилося».

Я вважав, що це відбулося саме у такій послідовності. Єдине, що я знаю точно, це те, що після того, як я зламав модуль, нічого подібного більше не відбувалося. І це робить історію правдивою. Я передивився достатньо серіалів, щоб знати, як здебільшого

розвиваються такі історії далі.

Волеску сумно зітхнув і трохи знизав плечима. «Мій перегляд особистого журналу SecUnit, який отримав Гауратін, підтверджує це».

Гауратін повернувся до нього, нетерпляче перебиваючи. «Журнал підтверджує це, тому що SecUnit вважає, що все сталося саме так».

Бхарадвай зітхнула. — Але я сиджу тут і жива.

Цього разу тиша стала густішою. У стрічці я побачив, як Пін-Лі невпевнено зарухалася, поглянувши на Оверса та Араду. Ратті потер обличчя рукою. Тоді Менса тихо сказала: «SecUnit, у вас є ім'я?»

Я не був впевнений, чого вона хоче. «Ні.»

«Він називає себе „Murderbot“», — сказав Гауратін.

Я відкрив очі і подивився на нього; не міг стриматись. З виразів їхніх облич я зрозумів, що все, що я відчуваю, видно на моєму обличчі, я це ненавиджу. Я відповів: «Це приватно».

Цього разу тиша була ще довшою.

Тоді Волеску сказав: «Гауратін, ви хотіли дізнатися, як він проводить свій час. Це було те, що ви спочатку шукали у журналі. Скажіть їм.»

Менса підняла брови. «І?»

Гауратін завагався. «З моменту приземлення завантажено сімсот годин розважального контенту. Переважно серіали. Здебільшого щось під назвою „Місяць Святилища“». Він недовірливо похитав головою. «Ймовірно він використовує серіал для кодування даних компанії. Його можна дивитися, але не в такому обсязі; ми б помітили».

Я пирхнув. Він мене недооцінив.

Ратті сказав: «Це той серіал, де адвокат колонії вбила керівника тераформування, який був вторинним донором для її імплантованої дитини?»

Знову ж таки, я не міг утриматися. Я сказав: «Вона не вбивала його, це жахлива брехня».

Ратті повернувся до Менси. «Він дивиться серіали».

Вираз її обличчя зачарував мене, а Пін-Лі запитала: «Але як ви зламали власний командний модуль?»

«Все обладнання компанії однакове». Одного разу я завантажив усі специфікації систем компанії. Застрягши у кубику, де не було що робити, я використав час для розробки кодів для зламу командного модуля.

Гауратін виглядав впертим, але нічого не сказав. Я подумав, що це все, що він мав, і тепер моя черга. Я сказав: «Ви помиляєтесь, місію саботують використовуючи не мене, а

HubSystem. Вона навмисне дозволила вам прочитати мій журнал, і ви дізналися про зламаний командний модуль. Це частина її власної диверсії. Вона хоче, щоб ви перестали мені довіряти, тому що я намагаюся підтримати вас в живих».

Гауратін сказав: «Ми не можемо вам довіряти. Ми просто маємо тримати вас у нерухомості».

Так, смішно щодо цього. «Це не спрацює».

«Чому б це?»

Я скотився зі столу, схопив Гауратіна за горло і притиснув до стіни. Це було швидко, занадто швидко, щоб вони зреагували. Я дав їм секунду, щоб усвідомити, що сталося, заохати, а Волеску трішки зашуміти. Я сказав: «Тому що HubSystem збрехала вам, коли повідомила, що я знерухомлений».

Гауратин став червоним, але не таким червоним, яким він був би, якби я почав тиснути. Перш ніж хтось інший зміг поворухнутись, Менса сказала спокійно і навіть ласкаво: «SecUnit, я була би вдячною, якби ви відпустили Гауратіна, будь ласка».

Вона справді хороший командир. Я збираюся зламати її журнал і записати ці слова в її характеристику. Якби вона розлютилася, закричала, підтримавши паніку, я не знаю, що було б.

Я сказав Гауратіну: «Ти мені не подобаєшся. Але решта мені подобаються, і я чомусь не розумію, чому ти їм подобаєшся». Тоді я відпустив його.

Я відійшов. Оверс рушив до нього, і Волеску схопив його за плече, але Гауратін відмахнувся від них. Я навіть не залишив сліду на його шиї.

Я все ще спостерігав за ними через камеру, тому що це було простіше, ніж дивитися на них прямо. Шкіра органічного костюма була розірвана, що оголювало деякі з’єднання моїх органічних та неорганічних частин. Ненавиджу це. Усі були ще застиглі, шоковані, невпевнені. Потім Менса різко вдихнула. Вона сказала: «SecUnit, чи можна заблокувати HubSystem доступ до записів камер безпеки у цій кімнаті?»

Я подивився на стіну біля її голови. «Я заблокував її, коли Гауратін сказав, що він виявив, що мій командний модуль зламаний, і зупинив запис. Передача візуального та аудіозапису з SecSystem до HubSystem іде з п'ятисекундною затримкою».

«Добре. — Менса кивнула. Вона намагалася встановити зоровий контакт, але я не зміг цього зробити зараз. — Без командного модуля вам не потрібно виконувати наші накази чи накази інших. Чи так було весь час, поки ми були тут?»

Інші були мовчазні, і я зрозумів, що це говорить на мою користь так само, як і на їхню.

Вона продовжила: «Я хотіла б, щоб ви залишалися частиною нашої групи, принаймні, поки ми не заберемося з цієї планети до якогось безпечного місця. На цьому етапі ми можемо обговорити, що б ви хотіли робити. Але клянусь вам, що я не розповім Компанії чи будь-кому за межами цієї кімнати, ні про вас, ні про зламаний модуль».

Я зітхнув, мені вдалося зберегти їхню єдність. Звичайно, вона мала це сказати. Що вона ще могла зробити. Я намагався вирішити, вірити в це чи ні, чи це має значення, коли мене вразила хвиля байдужості. Насправді мені було байдуже. Я сказав: «Добре».

У стрічці з камери Ратті та Пін-Лі переглянулися. Гауратін скривився, випромінюючи скептицизм. Менса просто сказала: «Чи є шанс, що HubSystem знає про ваш командний модуль?»

Я ненавидів визнавати цю можливість, але їм потрібно було знати. Злам себе — це одне, але я зламав інші системи, і я не знав, як вони на це відреагують. «Можливо. Я зламав HubSystem, коли ми вперше прибули, щоб вона не помічала, що команди, надіслані до мого командного модуля, не завжди виконуються, але якщо HubSystem була модифікована зовнішнім агентом, я не знаю, як це працювало. Але HubSystem не знатиме, що ви про це знаєте».

Ратті схрестив руки, його плечі неспокійно згорбилися. «Ми повинні повимикати цих електронних ідіотів, інакше вони повбивають нас». Потім він скривився і подивився на мене. «Вибачте, я мав на увазі HubSystem.»

— Я не ображаюсь, — сказав я.

«Отже можна вважати, що HubSystem була скомпрометована зовнішнім агентом», — повільно сказала Бхарадвай, ніби намагаючись переконати себе. «Чи можемо ми бути впевнені, що це не компанія?»

Я сказав: «Чи спрацював маяк DeltFall?»

Менса нахмурилася, і Ратті знову замислився. Він сказав: «Ми перевірили його на зворотному шляху, коли стабілізували вас. Маяк знищений. У зловмисників не було б підстав це робити, якби компанія була їхнім союзником».

Усі стояли і мовчали. З виразу їхніх облич я міг зрозуміти, що всі вони наполегливо думають. Система HubSystem, яка контролювала середовище проживання, і від якої залежала їхня їжа, житло, фільтровані повітря та вода, намагалася їх убити. А на їхній стороні був лише Murderbot, який просто хотів, щоб усі замовкли і залишили його в спокої, щоб він міг дивитися розважальні стрічки хоч цілими днями.

Тоді Арада підійшла і поплескала мене по плечу. «Мені

шкода. Це повинно дуже засмучувати. Після того, що той інший SecUnit зробив з вами… З тобою все гаразд?»

До мене було прикуто занадто багато уваги. Я відвернувся і став у кут обличчям від них. Я сказав: «Мені відомі ще два випадки спроби саботажу. Перший коли підземний ворог напав на Бхарадвай та Волеску. Я пішов надавати допомогу, і отримав команду переривання від HubSystem на свій командний модуль. Я думав, що це збій, викликаний тим, що екстрена передача MedSystem намагається потіснити HubSystem. І другий випадок, коли доктор Менса керувала малим хоппером, і ми летіли перевірити найближчу аномалію карти, автопілот відмовив саме тоді, коли ми перетинали гірський хребет». Я думаю, що це був саботаж. Авжеж. «HubSystem завантажила пакет оновлення для мене з супутника, перш ніж ми вирушили до DeltFall. Я його не застосовував. Напевне, вам слід подивитися, що б він наказував мені робити».

Менса сказала: «Пін-Лі, Гауратин, ви можете вимкнути HubSystem без шкоди для екологічних систем? І запустити наш маяк дистанційно?»

Пін-Лі глянула на Гауратина і кивнула. «Це залежить від того, в якому стані ми хочемо опинитись після того, як закінчимо».

Менса сказала: «Скажімо, не підривайте, але також вам не потрібно бути ніжними».

Пін-Лі кивнула. «Ми можемо це зробити».

Гауратин прокашлявся. «HubSystem буде знати, що ми робимо. Але якщо у неї не буде вказівок, щоб зупинити нас, коли ми почнемо, вона буде змушена підкоритися».

Бхарадвай нахилилася вперед, насупившись. «Вона спробує повідомити когось. Якщо у системи є можливість попередити когось, що ми хочемо її вимкнути, вони можуть надати інструкції».

«Ми повинні спробувати», — сказала Менса. Вона кивнула їм. «Рухайтеся».

Пін-Лі пішла до дверей, але Гауратін запитав Мensу: «З тобою все буде добре?»

Він мав на увазі, чи разом зі мною тут все буде добре. Я закотив очі.

«У нас все буде добре», — твердо сказала Менса, ледь доторкнувшись до нього.

Я спостерігав за ним з камер безпеки, коли він і Пін-Лі виходили, на всяк випадок, чи не спробує він щось зробити.

Волеску ворухнувся. «Ми також повинні подивитися цей пакет оновлень з супутника. Знання того, що вони хотіли зробити з SecUnit, може багато чого нам сказати».

Бхарадвай втрутилася, трохи невпевнено. «MedSystem ізольований від HubSystem, правильно? Ось чому у нього не було збоїв. Ми можемо використати його для розпакування оновлення».

Волеску взяв її за руку, і вони рушили до сусідньої секції і до дисплея MedSystem.

Настала невелика тиша. Інші все ще могли слухати нас у стрічці, але принаймні їх не було в кімнаті, і я відчув, як напруга в моїх спині та плечах послабилася. Думати було легше. Я був радий, що Менса наказала запустити наш аварійний маяк. Навіть якщо деякі з них все ще були підозрілими щодо Компанії, це виглядало як надійний шлях з цієї планети.

Арада потягнулася і взяла Оверса за руку. Вона запитала: «Якщо це не Компанія, то хто?»

«Тут має бути хтось інший» Менса потерла лоб, скривилась, і додала. «Два додаткові SecUnit в DeltFall прийшли звідкись. SecUnit, я можу припустити, що Компанію могли підкупити, щоб приховати існування третьої дослідницької групи на цій планеті».

Я сказав: «Компанію можна підкупити, щоб приховати існування кількох сотень дослідницьких груп на цій планеті. Вона буде приховувати групи оцінювання, цілі міста, втрачені колонії, мандрівні цирки, якщо за це будуть платити». Я просто не бачив, як їм вдасться викрутитись, коли дві групи для оцінювання планети зникнуть. Або чому вони цього хочуть. Там було надто багато кредитних компаній, надто багато конкурентів. Убиті роботами-кіллерами клієнти були б жахливою рекламою для Компанії. «Я не думаю, що компанія погодиться набрати клієнтів, щоб убити два попередні набори клієнтів. Ви придбали договір і облігації, які гарантують вашу безпеку або виплату компенсації у разі вашої смерті або травм. Навіть якщо Компанія не буде нести відповідальність або частково нести відповідальність за вашу смерть, їм все одно доведеться здійснити виплату вашим спадкоємцям. DeltFall була великою операцією. Посмертна виплата лише за цю місію буде величезною». А компанія ненавидить втрачати гроші. Ви могли б це сказати, подивившись на дешеву оновлену оббивку на меблях середовища проживання. «І якщо всі вважатимуть, що клієнтів вбили несправні SecUnits, виплата ще збільшиться, як тільки будуть подані всі позови».

На камерах я міг бачити кивки та задумливі вирази обличчя, коли вони це сприймали. І вони пам'ятали, що я мав досвід у тому, що відбувається після того, як SecUnits зіпсує роботу, вбиваючи клієнтів.

«Отже компанія могла взяти хабар, щоб приховати третю групу оцінювання, але не дозволятиме їм вбити нас», — сказав

Оверс. Однією з хороших рис клієнтів-вчених є те, що вони швидко реагують на факти. «Це означає, що нам просто потрібно залишитися в живих до того часу, поки прилетить транспорт».

«Але хто це?» Арада махнула рукою. «Ми знаємо, що хто б це не був, він напевне має контроль над супутником». На камері спостереження я побачив, що вона дивиться на мене. «Так вони взяли під контроль SecUnit DeltFall? Через завантаження?»

Це було гарне питання. Я сказав: «Можливо. Але це не пояснює, чому один SecUnit був убитий біля хаба за допомогою гірничого інстументу». Ми не повинні відмовлятися від завантаження оновлень, і я сумнівався, що існували інші SecUnits, які приховували зламані командні модулі. «Якби група DeltFall відмовилася від завантаження оновлень своїх SecUnits, побоюючись, що ті можуть вийти з ладу, два невідомі SecUnit могли б бути надіслані для зараження SecUnit DeltFall».

Ратті дивився вдалину, і через стрічку я бачив, що він почав переглядати моє відео з камери про середовище проживання DeltFall. Він показав у мій бік, кивнувши. «Я погоджуюся, але це означає, що група DeltFall дозволила невідомим SecUnit потрапити у їхнє середовище проживання».

Це було ймовірно. Ми перевірили, всі їхні хоппери були на місці, але неможливо було сказати, чи приземлився і в якийсь момент знову злетів додатковий. Говорячи це, я швидко перевірив стрічку безпеки, щоб побачити, як справи по нашому периметрі. Безпілотники все ще патрулювали, а наші сенсори реагували на звуки і вібрації грунту.

Оверс сказав: «Але чому? Навіщо впускати до свого середовища проживання дивну групу? Групу, існування якої від вас приховували?»

«Ви б це зробили», — сказав я. Я повинен був тримати язик за зубами, нехай вони думають про мене як про свого нормального слухняного SecUnit і перестають згадувати, ким я був. Але я хотів, щоб вони були обережні. «Якби сюди потрапила дивна група оцінювання, усі дружні, сказавши, що вони щойно прибули, і о, у нас вийшло з ладу обладнання або наша MedSystem вийшла з ладу, і нам потрібна допомога, ви б дозволили їм увійти. Навіть якби я сказав вам, що це суперечить протоколу безпеки компанії, ви б це зробили». Не те щоб мені було гірко, чи що. Багато правил компанії є дурними або просто призначені для збільшення прибутку, але деякі з них існують з поважної причини. Не впускати сторонніх людей у своє середовище проживання — одне з них.

Арада і Ратті обмінялися кривими поглядами. Оверс погодився: «Ми могли б, так».

Менса мовчала, слухаючи нас. Вона сказала: «Я думаю, що це було ще легше. Я думаю, вони сказали, що вони це ми».

Це було так просто, що я обернувся і подивився прямо на неї. Її брови були нахмурені від роздумів. Вона сказала: «Вони приземляються, кажуть, що це ми, і що їм потрібна допомога. Якщо вони мали доступ до нашої HubSystem, слухати нашу комунікацію було легко».

Я сказав: «Коли вони приїдуть сюди, то діятимуть інакше». Все залежало від того, що мала ця невідома група, вони прилетіли, підготувавшись, щоб позбутися суперницьких груп оцінювання, чи зважилися на це після того, як сюди потрапили. Вони могли мати озброєні авіамобілі, бойових SecUnit, озброєні безпілотники. Я витяг з бази даних кілька таких випадків і надіслав їх у стрічку, щоб люди могли їх побачити.

Канал MedSystem повідомив мене про те, що серцевий ритм Ратті, Оверса та Аради щойно прискорився. У Менси цього не було, тому що вона вже подумала про це. Ось чому вона послала Пін-Лі та Гауратіна вимкнути HubSystem. Ратті нервово сказав: «Що ми будемо робити, коли вони прийдуть сюди?»

Я сказав: «Будемо десь в іншому місці».

* * *

Може здатися дивним, що Менса була єдиною людиною, яка погодилася покинути середовище існування, поки ми чекатимемо, що маяк приведе допомогу, але, як я вже говорив раніше, вони не були сміливими дослідниками галактики. Це були люди, які виконували роботу і раптом опинилися в жахливій ситуації.

І це було враховане у їхній орієнтації перед поїздкою, аж до відмов, які вони повинні були підписати для компанії, і до пакетів оцінювань з інформацією про можливу небезпеку, до брифінгу перед місією, що існують невідомі, потенційно небезпечні регіони на переважно не обстеженій планеті. Вони не вечеряючи постановили покинути місце проживання без заходів безпеки, без проведення попередньої оціночної поїздки на ніч. Ідею про те, що їм, можливо, доведеться наповнити обидва хоппери необхідними запасами і втікати і що це буде безпечніше, ніж залишитися у їхньому середовищі проживання, їм важко було усвідомити.

Але коли Пін-Лі та Гауратін вимкнули HubSystem, а Волеску розпакував оновлення, призначене для мене, вони погодилися досить швидко.

Бхарадвай виклала результат для нас у комунікації, поки я надягав одяг і броню. «Оновлення мало на меті взяти під

контроль SecUnit, і інструкції були дуже конкретними», — закінчила вона. «Як тільки SecUnit опинився би під контролем, він почав би виконувати їхні команди».

Я надів шолом і закрив його. Полегшення було інтенсивним, як після того, коли я з'ясував, що модуль бойового заміщення був вилучений. Я люблю тебе, броне, і ніколи більше тебе не покину.

Менса натиснула на комунікатор. «Пін-Лі, що з маяком?»

«Я отримала сигнал запуску, коли ініціювала запуск». Голос Пін-Лі звучав роздратованіше, ніж зазвичай. «Але після вимкнення HubSystem я не можу отримати підтвердження».

Я сказав їм у стрічці, що можу надіслати безпілотник, щоб перевірити це. Запуск маяка зараз був досить важливим фактором. Менса дала мені добро, і я передав серію команд одному з своїх безпілотників.

Наш маяк знаходився на відстані кількох кілометрів від місця проживання (для безпеки), але я подумав, що ми повинні були почути його запуск. Хоча, можливо, й ні; раніше мені ніколи не доводилося запускати його.

Менса вже організувала евакуацію людей, і як тільки я завантажив зброю та запасні безпілотники, я схопив пару чергових ящиків. Я продовжував ловити маленькі фрагменти розмови у камерах безпеки.

(«Ви повинні думати про нього як про людину», — казала Пін-Лі Гауратіну. — «Він людина», — наполягала Арада.)

Ратті та Арада пробігли повз мене, несучи медичні приналежності та запасні електроенергетичні елементи. Я подовжив периметр нашого безпілотника, наскільки це було можливо. Ми розуміли, що той, хто потрапив у DeltFall, може з’явитися в будь-який момент, це було дуже ймовірно. Гауратін пішов перевірити великий хоппер і системи маленького хоппера, щоб переконатися, що ніхто, крім нас, не має до них доступу, і що HubSystem не зіпсувала їм код. Я стежив за ним через один з безпілотників. Він продовжував слідкувати за мною, намагаючись вдавати, що не дивиться, що було ще гірше. Мені зараз не потрібно було відволікати увагу. Коли відбудеться чергова атака, вона буде раптовою і швидкою.

(«Я дійсно думаю про нього як про людину, — сказав Гауратін. — Розгнівану, сильно озброєну людину, яка не має підстав нам довіряти»).

«Тоді перестань злитися», — сказав йому Ратті. «Він може допомогти»)

«Вони знають, що їхні SecUnits успішно вставили нашому SecUnit бойовий модуль», — говорила Менса під час обговорення плану дій замість вечері. «І ми повинні припустити, що вони

отримали достатньо інформації від HubSystem, щоб знати, що ми її видалили. Але вони не знають, що ми теоретизували їх існування. Коли SecUnit відключив доступ HubSystem до камер, ми все ще вважали, що це саботаж компанії. Вони не розумітимуть, що ми знаємо, що вони йдуть».

Але нам доводилося поспішати. Ратті та Арада зупинилися, щоб відповісти на запитання про електроенергетичні елементи медичного обладнання, і я відправив їх назад до місця проживання за наступним вантажем.

Проблема, яку я збирався вирішити, полягала в тому, що спосіб боротьби з ботами-вбивцями був достатньо прямолінійним — ви кидаєтеся на ціль і намагаєтеся вбити її, знаючи, що 90 відсотків нашого тіла можна відродити або замінити в кубику. Отже, витонченість не потрібна.

Коли ми виїдемо з середовища існування, я не матиму доступу до свого кубика. Навіть якби ми знали, як розібрати його, а ми цього не знали, він був занадто великим, щоб вміститись у хоппер, і вимагав надто багато енергії.

І вони могли мати справжніх бойових ботів, а не таких, як я. У цьому випадку наш єдиний шанс — триматися від них подалі, поки не прибуде трансфер. Якщо інша група оцінювання не підкупила когось у компанії, щоб затримати рятувальний корабель. Я ще не згадував їм про таку можливість.

У нас було майже все завантажено, коли Пін-Лі вигукнула у комунікаторі: «Я знайшла! У них був код доступу, схований у HubSystem. Система не надсилала їм наші аудіо чи візуальні дані і не дозволяла їм бачити наші канали, але періодично отримувала команди. Ось як була видалена інформація з пакетів оцінки небезпеки та з пакету карт, ось як надіслали команду на автопілот маленького хоппера, щоб він вимкнувся».

Гауратин додав: «Обидва хоппери чисті, я ініціював передпольотну перевірку».

Менса щось заговорила, але я щойно отримав попередження від SecSystem. Дрон посилав мені аварійний сигнал.

Через секунду я отримав візуальну характеристику поля, де був встановлений наш маяк. Пускова колона штатива лежала на боці, шматочки капсули були розкидані навколо.

Я виштовхнув зображення в загальний канал, і люди затихли. Тихим голосом Ратті сказав: «Лайно».

«Продовжуйте рухатись», — сказала Менса через комунікатор, її голос став різким.

Коли HubSystem вимкнули, у нас не стало сканерів, але я розширив периметр безпілотників до максимуму. А SecSystem щойно втратила контакт з одним безпілотником на крайньому

півдні. Я кинув останній ящик у вантажний відсік, наказав дронам повертатися і вигукнув через комунікатор: «Вони летять! Нам треба підніматися в повітря, зараз!»

Це було несподівано напруженим: я ходив туди-сюди перед хопперами, чекаючи людей. Волеску прийшов з Бхарадваж, допомагаючи їй долати піщану землю. Потім вибігли Оверс і Арада, з сумками, накинутими на плечі, які кричали до Ратті за ними, щоб він не відставав. Гауратин уже був у великому хоппері, а Менса і Пін-Лі прибігли останніми.

Ми розійшлися, Пін-Лі, Волеску та Бхарадвай рушили до маленького хоппера, а решта — до великого. Я переконався, що Бхарадвай не має проблем із пандусом. У нас виникла проблема у люці великого хоппера, куди Менса хотіла увійти останньою, як і я — останнім. Як компроміс, я схопив її за пояс і вкинув нас обох у люк разом, коли пандус під нами вже піднімався. Я поставив її на ноги, і вона сказала: «Дякую, SecUnit», а інші дивилися на це.

Шолом трохи полегшив ситуацію, але я збирався пропустити зручний буфер камер безпеки.

Я залишився на ногах, тримаючись за верхню рейку, коли інші прив'язувалися, а Менса піднялася на місце пілота. Маленький хоппер злетів першим, і вона дала йому час відлетіти, перш ніж підняти наш.

Ми діяли на основі припущення: що оскільки вони, ким би вони не були, не знали, що ми знаємо, що вони тут, вони надішлють лише один хоппер. Вони очікували, що впіймають нас у середовищі існування, і, ймовірно, захоплять хоппери, щоб затримати нас там, а потім накинуться на людей. Тож тепер, коли ми знали, що вони йдуть з півдня, ми могли вільно вибрати напрямок. Маленький хоппер повернув на захід, і ми полетіли за ним.

Я просто сподівався, що їхній хоппер не має більшого діапазону на своїх сканерах, ніж ми.

Я міг бачити більшість своїх безпілотників на дисплеї хоппера, яскрава крапка, що перебувала у тривимірній карті. Перша група дронів робила те, що я їм сказав, збираючись у місці зустрічі поблизу середовища проживання. У мене був розрахунок, який оцінював час прибуття. Безпосередньо перед тим, як ми вийшли за межі діапазону, я наказав дронам рухатися на північний схід. За мить вони випали з мого діапазону. Вони слідуватимуть останній інструкції, поки не витратять всю свою енергію.

Я сподівався, що ворог відсканує їх і полетить за ними. Як тільки вони відсканують наше місце проживання, вони побачать, що хоппери зникли, і зрозуміють, що ми втекли. Вони можуть

зупинитися, щоб пошукати нас у середовищі проживання, але вони також можуть почати шукати наш шлях втечі. Неможливо було здогадатися, який варіант вони виберуть.

Але коли ми летіли, забираючись у далекі гори, нас ніхто не переслідував.

Розділ шостий

Люди обговорювали, куди летіти. Або обговорювали це настільки, наскільки це було можливо, при цьому несамовито розраховуючи, скільки всього, що їм могло знадобитися, щоб вижити, вони заштовхали в хоппери. Ми знали, що група, яку Ратті зараз називав EvilSurvey, мала доступ до HubSystem і знала всі місця, де ми були на оцінках. Тож доведеться шукати нове місце.

Ми обрали місце, яке запропонували Оверс і Ратті, швидко переглянувши наші карти. Це була серія скелястих пагорбів у густих тропічних джунглях, заселених великою кількістю фауни, достатньою, щоб заплутати сканування ознак життя. Менса і Пін-Лі спустили хоппери нижче і пошукали майданчик серед скелястих пагорбів. Я вислав кілька безпілотників, щоб перевірити місце з кількох напрямів, і ми кілька разів регулювали положення хопперів. Потім я встановив периметр.

Ми не відчували себе в безпеці, і хоча в хопперах було кілька комплектів палаток для виживання, ніхто не пропонував їх поставити. Люди поки що залишалися в хопперах, спілкуючись через комунікацію та обмежений трафік хопперів. Людям не було комфортно (санітарно-гігієнічні приміщення були невеликими та обмеженими, зрештою), але так було безпечніше. Велика і маленька фауна рухалася в зоні наших сканерів, цікава і потенційно так само небезпечна, як люди, які хотіли вбити моїх клієнтів.

Я вийшов і випустив безпілотники, щоб трохи розвідати і переконатися, що немає жодних ознак чогось досить великого, що, скажімо, потягне маленький хоппер серед ночі. Це також дало мені можливість подумати.

Вони знали про мій командний модуль і його злам, і хоча Менса поклялася, що вона не повідомлятиме про мене, мені довелося подумати про те, що я можу зробити.

Неправильно вважати конструкта наполовину ботом, наполовину людиною. Це звучить так, ніби половинки дискретні, ніби механічна половина бота повинна бажати виконувати накази і свою роботу, а людська половина повинна хотіти себе захистити і вибиратися з важких ситуацій. На відміну від реальності, яка тепер полягала в тому, що я був єдиним цілим розгубленим створінням, яке не знає, що робити. Я повинен був оцінити варівнти. І що мені потрібно буде зробити.

Я міг би залишити їх, щоб вони спробували впоратися самі. Я уявив, як роблю це, уявив Араду чи Ратті, які опиняться у пастці

ворожих SecUnits, і відчув, як мої нутрощі перекручуються. Я ненавиджу емоції щодо реальності; мені б дуже хотілося, щоб вони були лише про Святилище Місяця.

Отже який у мене вибір? І що я мав робити? Залишитися на цій порожній планеті і просто жити доти, доки мої силові клітини не загинуть? Якби я збирався так зробити, я мав би краще все спланувати та завантажити більше розважальних серіалів зі ЗМІ. Я не думаю, що міг би завантажити їх достатньо, щоб витримати, поки мої електроресурси закінчаться. Мої специфікації говорили мені, що це буде через сотні тисяч годин.

І навіть для мене це звучало як дурість.

* * *

Оверс налаштував деяке обладнання дистанційного зондування, яке могло попередити нас, якщо хто-небудь буде сканувати територію. Коли люди залізли назад у свої хоппери, я швидко зібрав безпілотники, і перевірив, що вони всі у мене. Менса чекала на пандусі, показуючи, що хоче поговорити зі мною наодинці.

Я вимкнув свій канал та комунікацію, і вона сказала: «Я знаю, що тобі зручніше тримати шолом непрозорим, але ситуація змінилася. Ми маємо тебе бачити».

Я не хотів цього робити. Як ніколи раніше. Вони і так знали про мене занадто багато. Але мені потрібно було, щоб вони мені довіряли, тоді я міг зберегти їх у живих і продовжувати виконувати свою роботу. Хорошу версію моєї роботи, а не напівбайдужу імітацію роботи, якою я займався до того, як щось почало вбивати моїх клієнтів. Я не хотів цього робити. «Зазвичай краще, якщо люди вважають мене роботом», — сказав я.

— Можливо, за нормальних обставин. — Вона дивилася трохи вбік, не намагаючись встановити зоровий контакт, що я оцінив. «Але зараз ситуація інша. Було б краще, якби вони могли вважати вас людиною, яка намагається допомогти. Тому що я саме так думаю про вас».

Мої нутрощі розтанули. Тільки так я міг би це описати. Через хвилину, коли я почав контролювати вираз свого обличчя, я відкрив лицьову панель, яка зникла у броні.

Вона сказала: «Дякую», і я пішов за нею у хоппер.

Інші перебирали обладнання та матеріали, які були кинуті всередину безпосередньо перед зльотом. — Якщо вони відновлять функціонування супутника… — почав Ратті.

«Вони цього не зрооблять, поки не знайдуть нас», — сказала

Арада.

У комунікаторі Пін-Лі зітхнула сердито і розчаровано. — Якби ж ми знали, хто ці придурки.

«Ми повинні подумати про наш наступний крок». — Менса зупинила всю балаканину і зайняла місце позаду, звідки вона бачила все купе. Усі сіли обличчям до неї, Ратті навіть повернув одне з мобільних крісел. Я сів скраю на лавку біля стіни правого борту. Канал дав нам вид на салон малого хоппера, де сиділа решта нашої гоупи, показуючи, що вони слухають. Менса продовжила: «Є одне питання, на яке я хотіла би отримати відповідь».

Гауратін з очікуванням подивився на мене. Вона говорить не про мене, ідіот.

Ратті похмуро кивнув. «Чому? Навіщо ці люди роблять це? З якої причини?»

«Це має бути пов'язане з викресленими розділами на карті», — сказав Оверс. Він викликав збережені ним зображення на стрічку. «Очевидно, вони не хочуть, щоб ми або DeltFall щось знайшли».

Менса піднялася. «Ви щось виявили в аналізі?»

У стрічці Арада провела швидку консультацію з Бхарадваж та Волеску. «Поки що ні, але ми ще не закінчили перевірку. Досі ми не виявили нічого цікавого».

«Вони справді очікують, що у них вийде?» Ратті повернувся до мене, ніби очікував відповіді. «Очевидно, що вони можуть зламувати системи компанії та супутники, і мають намір покласти провину на SecUnits, але розслідування інциденту буде ретельним. Вони повинні це знати».

У грі було занадто багато факторів, і забагато речей, яких ми не знали, але я повинен відповідати на прямі запитання, і навіть без командного модуля старі звички вмирають важко. «Вони можуть повірити, що компанія та ваші бенефіціари, хто б вони не були, не будуть розслідувати далі, якщо виявлять, що вбивства здійснили несправні SecUnits. Але вони не можуть імітувати зникнення двох груп дослідників, це викличе небажаний підвищений інтерес до планети. І ще важливим буде те, наскільки дбає про вас ваше керівництво».

Це змусило їх усіх з якоїсь причини подивитися на мене. Довелося повернути голову і дивитися у вікно. Я так сильно хотів запечатати свій шолом, що мої органічні частини почали потіти, але я повторив розмову з Менсою і зумів втриматися.

Волеску сказав: «Ви не знаєте, хто ми? Вам не сказали?»

«У моєму початковому завантаженні був інформаційний пакет». Я все ще дивився на важкий килим зелені біля скелі. Я

дійсно не хотів вникати в це, оскільки не приділив багато уваги своїй черговій роботі. «Я не читав».

Арада тихо запитала: «Чому ні?»

Коли всі знову подивилися на мене, я не міг придумати доброї брехні. «Мені було байдуже».

Гауратін сказав: «Ви очікуєте, що ми в це повіримо?»

Я відчув, як моє обличчя рухається, а щелепа затверділа. Фізична реакція, яку я не міг придушити. «Спробую сказати точніше. Мені було все одно і я був невиразно роздратований. У це ви повірите?»

Він запитав: «Чому ти не хочеш, щоб на тебе дивилися?»

Моя щелепа стала настільки щільною, що система видала попередження про надійність її роботи у мою стрічку. Я сказав: «Вам не потрібно дивитися на мене. Я не секс-бот». Ратті зашумів, наполовину зітхнув, наполовину хекнув від роздратування. Воно не було спрямоване на мене. Він сказав: «Гауратін, я вже тобі казав. Він сором'язливий».

Оверс додав: «Він не хоче взаємодіяти з людьми. Навіщо йому це? Ви знаєте, як ставляться до конструктів, особливо в корпоративно-політичному середовищі».

Гауратін повернувся до мене. «Отже, на вас не діє командний модуль, але ми можемо покарати вас, просто дивлячись на вас».

Я подивився на нього. — «Напевне, аж поки я не згадаю, що у мої руки вмонтована зброя».

З іронією у голосі Менса сказала: «Ось вам, Гаурантін. Він погрожує вам, але не вдається до насильства. Ви зараз задоволені?»

Він відкинувся. «Зараз так.» Тому що він перевірив мене. Вау, це було сміливо. І дуже-дуже по-дурному. Спеціально для мене він додав: «Я хотів переконатися, що ви не піддаєтесь жодному зовнішньому примусу».

«Цього достатньо.» Арада підвелася і сіла біля мене. Я не мав можливості відсунутися неї, тому що вже сидів у куті. Вона сказала: «Вам потрібно дати трохи часу. До цього часу ви ніколи не спілкувалися з людьми як відкритий вільний агент. Це повчальний досвід для всіх нас».

Інші кивнули, тому що це мало сенс.

Менса надіслала мені через стрічку приватне повідомлення: «Сподіваюся, у тебе все гаразд.»

(Бо ти мені потрібен). Я не знаю, звідки взялося це доповнення. Гаразд, воно прийшло від мене, але вона була моїм клієнтом, а я — її SecUnit. Між нами не було емоційного контракту. У мене не було жодних раціональних причин виглядати як плаксиве людське немовля.

Звичайно, я їй потрібен. Але я не маю досвіду в чомусь подібному. Ніхто з SecUnit. Іноді люди не можуть приховати свої емоції і вони виходять назовні. Вона була налякана і люта, але не на мене, а на людей, які вчинили розбій, вбили чи зарізали цілу групу дослідників та залишили SecUnit взяти провину на себе. Вона боролася зі своїм гнівом, хоча на її обличчі не було видно нічого, окрім спокійного занепокоєння. Через свої сенсори я відчув її сталь. «Ви єдиний тут, хто не панікує. Чим довше ця ситуація триває, тим більше інші… Ми повинні залишатися разом і користуватися головою».

Це було абсолютно правдою. І я міг би допомогти, просто будучи SecUnit. Я повинен був їх охороняти. «Я весь час панікую, ти просто не бачиш», написав я їй у відповідь. І додав смайлик для позначення «жарту».

Вона не відповіла, але опустила очі вниз, посміхаючись сама собі.

Ратті сказав: «Ще одне питання. Де їхня база? Вони підійшли до нашого середовища проживання з півдня, але це нічого нам не говорить».

Я сказав: «Я залишив три безпілотники у нашому середовищі існування. Вони не мають функції сканування, бо HubSystem вимкнена, але візуальний та аудіо запис зроблять. Вони можуть отримати те, що відповість на ваші запитання».

Я залишив одного безпілотника на дереві з дальнім оглядом середовища існування, другого засунув під розсувний дах над входом, і ще одного залишив всередині хаба, сховавши під консоль. Вони перебували в інертному стані, лише записували, тому, коли EvilSurvey просканують територію, безпілотники розчиняться в показаннях навколишньої енергії з екологічної системи середовища існування. Я не підключив безпілотники до SecSystem безпеки, як зазвичай, хоча вона могла зберігати дані та відфільтровувати нудні частини. Я знав, що EvilSurvey перевірить її, тому скинув сховище SecSystem у систему великого хоппера, де очистив його.

Я не хотів, щоб вони знали про мене більше, ніж знали досі.

Усі знову дивилися на мене, здивовані тим, що у Murderbot був план. Чесно кажучи, я не звинувачував їх. У наших навчальних модулях не було нічого подібного, але це був той випадок, коли всі трилери та пригоди, які я дивився чи читав, нарешті стали у нагоді. Менса вдячно підняла брови. Вона сказала: «Але ви не можете отримати їх сигнал звідси».

«Не можу, мені доведеться повернутися, щоб отримати дані», — сказав я їй.

Пін-Лі нахилилася в камеру маленького хоппера. «Я можу

приєднати до одного з безпілотників портативний сканер. Він буде громіздкий і повільніший, але це дасть можливість зреагувати на небезпеку, коли ви будете там».

Менса кивнула. «Зробіть це, але пам'ятайте, що наші ресурси обмежені». Вона викликала мене у стрічці, щоб я знав, що вона розмовляє зі мною, не дивлячись на мене. «Як ви думаєте, як довго інша група буде перебувати в нашому середовищі існування?»

В іншому хоппері почувся стогін від Волеску. «Усі наші зразки. У нас є дані, але якщо вони знищать наші зразки…»

Інші почали погоджувалися з ним, висловлюючи розчарування та тривогу. Я відключив їх і відповів Мансі: «Я не думаю, що вони залишаться там надовго. Там не буде того, що вони хочуть».

На якусь мить Менса дозволила своєму обличчю показати, наскільки вона стурбована. — Тому що вони хочуть нас, — тихо сказала вона.

Вона була абсолютно права в цьому.

* * *

Менса встановила графік чергувань, в тому числі врахувала, щоб я міг перейти у режим очікування та провів діагностичний цикл та зарядку. Я також планував використати час, щоб подивитися Святилище Місяця і вдосконалити свою здатність працювати з людьми на близькій відстані, не втрачаючи розуму.

Після того, як люди трохи заспокоїлися (дехто заснув, а інші перебували глибоко у власних роздумах), я пройшов по периметру і перевірив безпілотники. Ніч була навіть шумнішою за день, але досі до хопперів не наблизилося нічого більшого, ніж комахи та кілька плазунів. Коли я повернувся через люк великого хоппера, на вахті був Ратті, який стежив за сканерами. Я пройшов крізь салон екіпажу і сів біля нього. Він кивнув мені і сказав: «Все добре?»

«Так.» Я не хотів заважати, але мав про дещо запитати. Згадавши, про що просила Менса, я відкрив шолом. Коли я шукав постійне сховище для всіх моїх серіалів, інформаційний пакет був одним з файлів, які я перемістив. (Я знаю, але я звик тримати весь додатковий обсяг пам'яті у SecSystem.) Було простіше розпитати Ратті, що було у тому пакеті. «Чому всі здивувалися, коли я запитав, чи подбає про вас ваше керівництво?»

Ратті посміхнувся до пульта. «Тому що доктор Менса сама з нашого керівництва і наш політичний лідер». Він зробив

невеликий жест, повернувши руку долонею вгору. «Ми з Preservation Alliance, однієї з некомерційних системних організацій. Доктор Менса — нинішній адміністративний директор в оргкомітеті. Це виборна посада з обмеженим терміном. Але один з принципів нашого кодексу полягає в тому, що наші адміністратори повинні продовжувати свою регулярну роботу, якою б вона не була. Її постійна робота вимагала цього оцінювання, і ось вона тут, як і ми».

Так, тепер я почувався трохи дурним. Я все ще обробляв його інформацію, коли він сказав: «Знаєте, на території, що контролюється Preservation, ботів вважають повноправними громадянами. Конструкти теж підпадають під цю категорію». Він сказав це іншим тоном, даючи мені підказку.

Якщо завгодно. Боти, які є «повноправними громадянами», все ще повинні мати призначеного опікуна — людину або імпа, зазвичай їхнього роботодавця; Я бачив це у стрічках новин. І розважальні серіали, де всі боти були щасливими слугами або таємно закохані у своїх опікунів. Якби вони показували, як боти тусуються, дивлячись розважальну стрічку протягом усього денного циклу, і ніхто не намагається змусити їх розповісти про свої почуття, я був би зацікавлений набагато більше.

«Але компанія знає, хто вона»

Ратті зітхнув. «Так, вони знають. Ви б не повірили, скільки ми повинні були заплатити, щоб гарантувати облігації за оцінювання. Ці корпоративні лунки — справжні грабіжники».

Це означало, що якби нам вдалося запустити маяк, компанія не забарилася би, і транспорт сюди прибув би швидко. Жоден хабар від EvilSurvey не міг це зупинити. Вони могли б навіть надіслати швидке розвідувальне судно, щоб перевірити проблему до прибуття транспорту. Зв'язок з політичним лідером був престижним, але виплата, яку компанія повинна буде здійснити, якби з нею щось трапилося, буде захмарною. Величезні виплати, приниження перед іншими облігаційними компаніями та у стрічках новин… Я відкинувся на місці і запечатав шолом, щоб подумати про це.

Ми не знали, хто така EvilSurvey, з ким ми маємо справу. Але я був впевнений, що вони теж зважали на цю обставину. Статус Менси був лише в інформаційному пакеті безпеки, що зберігався в системі SecSystem, до якої вони не повинні були мати доступу. Розслідування, якщо траплялося щось подібне, були дуже ретельними, оскільки компанія прагнутиме у всьому звинуватити їх, а бенефіціари — компанію. Жоден з них не буде довго обманюватись підступною установкою оновлення SecUnit.

Я не бачив, як ми можемо цим скористатися, не зараз. Мене

це не тішило, і я був майже впевнений, що їм теж було зрозуміло, що компанія помститься їм, навіть якщо/коли розслідування визначить, що нас усіх вбили SecUnit.

* * *

Тож опівдні наступного дня я приготувався полетіти маленьким хоппером назад до середовища проживання, щоб забрати інформацію з безпілотників на межі зони досяжності. Я хотів летіти один, але оскільки мене ніхто ніколи не слухав, Менса, Пін-Лі та Ратті також забралися у хоппер.

Це кинуло мене у депресію. Вчора ввечері я пробував дивитися нові серіали, але навіть вони не могли відволікти мене; реальність була надто нав'язливою. Важко було не думати про те, що щось піде не так, що всі вони помруть, або що я розбиваюсь на шматки чи у мене вставляють інший командний модуль.

Гауратін підійшов до мене, коли я виконував передполітну перевірку, і сказав: «Я лечу з вами».

Це було все, що мені зараз потрібно. Я закінчив діагностику силових елементів. «Я думав, що ти лишився задоволений».

Це зайняло у нього якусь хвильку часу. «Тим, що я сказав минулої ночі, так».

«Я пам’ятаю кожне сказане мені слово». Це була брехня. Кому це потрібно? Більшість розмов я видаляю з постійної пам’яті.

Він промовчав. У каналі Менса сказала мені, що мені не потрібно брати його, якщо я цього не хочу, або якщо я вважаю, що це поставить під загрозу безпеку команди. Я розумів, що Гауратін знову випробовує мене, але якби щось пішло не так, і він був убитий, я б не заперечував так сильно, як проти когось з решти. Мені хотілося, щоб Менса, Ратті та Пін-Лі не летіли; я не хотів ризикувати ними. І під час довгої подорожі Ратті може спокуситися спробувати змусити мене розповісти про свої почуття.

Я сказав Менсі, що все в порядку, і ми приготувалися рушати.

* * *

Я зробив довгу дугу на захід, тому, якби EvilSurvey засікли нас, вони не змогли б екстраполювати місце нашого розташування з курсу хоппера. На той час, коли я почав підхід до місця проживання, світло вже згасало. Коли ми дісталися до цільової зони, було зовсім темно.

Люди не виспалися вчора ввечері через скупчення та велику ймовірність смерті. Менса, Ратті та Пін-Лі були надто втомлені, щоб багато говорити, і тепер спали. Гауратін сидів на місці другого пілота і за весь час не сказав ні слова.

Ми летіли в темному режимі, без світла, без зв'язку. Я був підключений до внутрішнього обмеженого каналу маленького хоппера, щоб мати дані сканування. Гауратін знав про це через свій імплант — я відчував його — але не використовував його, окрім як для відстеження, де ми знаходимось.

Коли нарешті він сказав: «У мене є питання», я здригнувся. Мовчання до цього моменту заколисало мене в хибне почуття безпеки.

Я не дивився на нього, хоча через стрічку знав, що він дивиться на мене. Я не закривав шолом; мені не хотілося ховатися від нього. Через деякий час я зрозумів, що він чекає мого дозволу. Це було щось дивно нове. Була спокуса ігнорувати його, але мені було цікаво, яким буде випробування цього разу. Що він не хотів, щоб інші почули? Я сказав: «Вперед».

Він сказав: «Вони покарали вас за смерть гірничодобувної команди?»

Це не було цілковитою несподіванкою. Я думаю, що всі вони хотіли запитати про це, але, можливо, він був єдиним достатньо абразивним. Або досить сміливим. Одна справа — питати бота-вбивцю зі справним командним модулем; але питати несправного бота-вбивцю — це зовсім інше.

Я сказав: «Не так, як ти думаєш. Не так, як карають людину. Вони вимикали мене на довгий час, а потім періодично повертали до мережі».

Він завагався. «Ви про це не знали?»

Так, це був би простий вихід, чи не так? «Органічні частини переважно сплять, але не завжди. Ви знаєте, що щось відбувається. Вони намагалися очистити мою пам’ять. Ми занадто дорогі, щоб нас руйнувати».

Він поглянув крізь скло кабіни. Ми летіли низько над деревами, і я приділяв багато уваги датчикам місцевості. Своїми сенсорами я відчув зміну у ритмі дихання Менси. Вона, мабуть, прокинулася, коли Гауратін заговорив. Нарешті він запитав: «Ви звинувачуєте людей у тому, що вас примусово вимикали? За те, що з вами сталося?»

Ось чому я радий, що я не людина. Це люди придумують такі речі. Я сказав «Ні. Це покарання в уяві людей. Конструкти не такі дурні».

Що я мав зробити, вбити всіх людей, тому що вони були відповідальні за те, що конструкти компанії були бездушними і

черствими? Це правда, що мені більше подобалися уявні люди на каналі розваг, ніж справжні, але не можна мати одне без іншого.

Люди почали ворушитися, прокидаючись і сідаючи, і він більше нічого не питав.

* * *

До того часу, як ми потрапили в зону досяжності, настала безхмарна ніч. Кільце світилося в небі, як стрічка. Я ще знизив швидкість, і ми повільно повзли над рідкісними деревами, що прикрашали пагорби на краю рівнини, де було розташоване наше середовище існування. Я чекав, коли дрони почнуть передачу, якщо все спрацювало і група EvilSurvey їх не знайшла.

Коли я почув перший обережний запит у мережі, я зупинив хоппер і опустив його нижче лінії дерев. Я приземлився на схилі пагорба, амортизатори хоппера з одного боку видовжилися, щоб компенсувати нахил. Люди чекали, нервові та нетерплячі, але ніхто не заговорив. Звідси нічого не було видно, крім наступного пагорба і великої кількості стовбурів дерев.

Усі три безпілотники були активними. Я відповів на запити, вимагаючи прискорити передачу. Після напруженого моменту очікування почалося завантаження. По мітках часу я міг сказати, що, оскільки не було нікого, хто міг наказати їм цього не робити, безпілотники записали все з моменту, коли я їх розгорнув, і дотепер. Незважаючи на те, що частина, яка найбільше нас зацікавила, була біля початку, це було чимало даних. Я не хотів залишатися тут достатньо довго, щоб самостійно все розібрати, тому виділив половину даних для Гауратіна. Знову ж таки він нічого не сказав, просто повернувся на стільці, щоб лягти на спину, заплющити очі і почати перегляд.

Спочатку я перевірив безпілотник, розташований на дереві, і запустив його відео на високій швидкості, поки не спіймав гарне зображення судна EvilSurvey.

Це був великий хоппер, новішої моделі, ніж наш, однак це не викликало ні в кого запитань. Він кілька разів облетів місце проживання, ймовірно, скануючи його, а потім приземлився на порожній майданчик.

Вони зрозуміли, що ми втекли, через відсутність хопперів і відповіді на їх комунікацію, тому вони не потрудилися вдавати, що вони тут для того, щоб позичити якісь інструменти або обмінятися даними. П’ятеро SecUnit вибігли з вантажного люка, усі озброєні важкою зброєю зі снарядами, призначеними для захисту дослідницьких груп на планетах з небезпечною фауною,

таких як наша. З візерунка на броньових нагрудних планках двоє були недавніми SecUnit DeltFall. Вони, напевне, були поміщені у свої кубики після того, як ми втекли з місця проживання DeltFall.

Три були EvilSurvey, і мали квадратний сірий логотип. Я зосередився на цьому і надіслав його іншим. «Сірий Кріс», — прочитала вголос Пін-Лі.

«Ви коли — небудь чули про них?» — запитав Ратті, але усі промовчали.

У всіх п'ятьох SecUnits були встановлені модулі бойового заміщення. Вони рушили до середовища існування, і п’ятеро людей, в анонімних польових костюмах, які відрізнялися лише кольором, вилізли з хоппера і пішли слідом. Усі вони також були озброєні зброєю, яку надавала компанія, і яка повинна була використовуватися лише у надзвичайних ситуаціях, пов’язаних з ворожою фауною.

Я зосередився на людях, наскільки це дозволяла якість зображення. Вони витратили багато часу на сканування та перевірку на наявність пасток, що зробило мене ще більш щасливим, бо я не витрачав часу на встановлення жодної. Але в них було щось таке, що змусило мене подумати, що я дивлюся не на професіоналів. Вони не були солдатами, як я. Їхні SecUnit не були бойовими SecUnit, а лише штатними охоронцями, орендованими у компанії. Це було деяким полегшенням. Принаймні, я не був єдиним з SecUnit, хто не усвідомлював, що робить.

Нарешті я побачив, як вони проникають у середовище існування, залишаючи двох SecUnit назовні, щоб охороняти хоппер. Я позначив цей розділ, передав його Менсі та іншим для детального перегляду, а сам продовжував дивитися.

Гауратін раптом сів і пробурмотів лайку мовою, якої я не знав. Я відмітив час, щоб пізніше скористатися мовним центром великого хоппера. Втім я одразу ж забув про це, коли він сказав: «У нас проблема».

Я призупинив свій перегляд, щоб подивився розділ, який він щойно виділив. Він був від безпілотника, захованого всередині.

Візуальне зображення було розмитим зображенням зігнутої опори, але звук був чітким: «Ви знали, що ми їдемо, тому я припускаю, що у вас є спосіб спостерігати за нами, поки ми тут». Голос говорив стандартним лексиконом з плоским акцентом. «Ми знищили ваш маяк. Запишіть ці координати…» — голос промовив набір цифр довготи та широти, які маленький хоппер для мене негайно написав цифрами, як і відмітку часу. «Прилітайте у вказаний час, і ми можемо прийти до певної домовленості. Це не повинно закінчуватися насильством. Ми будемо раді виплатити

вам стільки, скільки ви захочете, звісно в розумних межах».

Більше нічого не було, кроки згасли, і двері зачинилися.

Гауратін, Пін-Лі та Ратті почали говорити одночасно. Менса сказала: «Тихо». Вони замовкли. «SecUnit, ваша думка».

На щастя, зараз у мене було кілька. До того моменту, коли ми завантажили інфу з безпілотників, моя думка була переважно «Ох, бля». Я сказав: «Вони нічого не втрачають. Якщо ми прийдемо на це побачення, вони можуть вбити нас і перестати турбуватися. Якщо ми цього не зробимо, вони мають час до кінця дати місії розшукати нас».

Гауратін ще раз переглянув відео посадки. Він сказав: «Ще одна ознака того, що це не компанія. Вони, очевидно, не хочуть шукати нас до кінця дати місії».

Я сказав: «Я казав вам, що це не Компанія».

Менса перервала Гауратіна, перш ніж той зміг відповісти. «Вони думають, що ми знаємо, чому вони тут, і чому вони це роблять».

— Вони помиляються, — розчаровано сказав Ратті.

Лоб Менси нахмурився, коли вона розбирала проблему з іншої точки зору. «Але чому вони так вважають? Мабуть тому, що знають, що ми поїхали в один з заборонених районів. Це означає, що зібрані там дані мають дати нам відповідь».

Пін-Лі кивнула. — Тому вони думають, що, можливо, ми вже все знаємо.

— Це дає нам важелі впливу, — задумливо сказала Менса. — Але що ми можемо з цим зробити?

І тоді у мене виникла чудова ідея.

Розділ сьомий

Так в призначений час наступного дня ми з Менсою летіли до місця зустрічі.

Гауратін і Пін-Лі взяли один з моїх безпілотників і модернізували його за допомогою підвіски портативного сканера. (Обмеженого, оскільки безпілотник був занадто малим для більшості компонентів сканера більшого і дальшого діапазону.) Вчора ввечері я відправив його у верхні шари атмосфери, щоб мати огляд місця зустрічі.

Місце зустрічі знаходилося поблизу їхньої бази, до якої було всього близько двох кілометрів, з середовищами проживання, аналогічними модулям у DeltFall. За розмірами свого табору та кількості SecUnit, включаючи того, якого Менса вивела з ладу за допомогою гірничого бура, у них було від тридцяти до сорока осіб. Вони, очевидно, були дуже впевненими в собі, адже вони мали доступ до нашої бази, і знали, що мають справу з невеликою групою вчених та дослідників, і одним частково зіпсованим SecUnit.

Я просто сподівався, що вони не усвідомлюють, наскільки я насправді був збентежений.

Коли хоппер підхопив перший фрагмент контакту сканерів, Менса негайно натиснула на комунікатор. «Сірий Кріс, повідомляю, що моя група зібрала докази вашої діяльності на цій планеті і сховала їх у різних місцях, сигнал буде передаватися на рятувальний корабель кожного разу, коли він пролітатиме поблизу». Вона пропустила три секунди, а потім додала: «Ви знаєте, що ми знайшли відсутні розділи на картах».

Настала довга пауза. Я загальмував нас, шукаючи зброю, що могла націлюватися на нас, ймовірність була дуже велика.

Комунікаційний канал ожив, і хтось з них сказав: «Ми можемо обговорити нашу ситуацію. Можна домовитися». Було багато сканування та антисканування, що відбивалося на голосі перешкодами статики. Це було моторошно. «Приземліть свій хоппер, і ми можемо це обговорити».

Менса дала їм хвилину сумнівів, ніби вона все обмірковує, а потім відповіла: «Я надішлю нашого SecUnit, щоб поговорити з вами». І перервала зв'язок.

Коли ми наблизилися, то побачили на дисплеї візуальну інформацію. Це було низьке плато, оточене деревами. Їх місце проживання виднілося на заході. Оскільки дерева зазіхали на їх табір, житлові модулі та майданчик для посадки транспортних засобів були підняті на широких платформах. Компанія вимагала

цього як функцію безпеки, якщо ви хотіли, щоб ваша база була не на відкритій місцевості. Це коштувало додатково, а якщо ви цього не хотіли, гарантування вашої облігації коштувало ще дорожче. Це була одна з причин, чому я думав, що моя ідея спрацює.

На відкритому майданчику на плато було сім фігур, чотири SecUnit та три людини в захисних костюмах у кольорах навколишнього середовища, синьому, зеленому та жовтому. Це означало, що вони мали одного SecUnit на чергуванні і, ймовірно, ще двадцять сім людей у їхньому середовищі проживання, якщо вони дотримувалися правила одного орендованого SecUnit на десять людей. Я посадив нас скраю плато, на відносно плоскому пагорбі, звідки майданчик був закритий чагарником та деревами.

Перевівши пульт пілота в режим очікування я подивився на Менсу. Вона стиснула губи, ніби хотіла щось сказати і пригнічувала це бажання. Потім вона рішуче кивнула і сказала: «Удачі».

Я відчував, що повинен щось сказати їй, але не знав, що, і просто незручно дивився на неї кілька секунд. Потім я закрив шолом і вийшов з хоппера так швидко, як міг.

Я пройшов крізь дерева, прислухаючись до п'ятого SecUnit на всякий випадок, якщо він десь ховається і чекає на мене, але в підліску не було жодного звуку чи руху. Я вийшов з-під укриття і піднявся по скелястому схилу до плато, а потім пішов у бік іншої групи, слухаючи тріск у своєму комунікаторі. Вони дозволили мені наблизитися, що стало полегшенням. Я не хотів би помилятися з цього приводу. Це змусило б мене почувати себе досить великим дурнем.

Я зупинився за кілька метрів від них, відкрив канал і сказав: «Я SecUnit, призначений групі оцінювання PreservationAux. Мене послали поговорити з вами про домовленості».

Тоді я відчув імпульс — пучок сигналів, призначений для того, щоб взяти мій командний модуль під контроль і заморозити його і мене. Очевидно, ідея полягала в тому, щоб знерухомити мене, а потім знову вставити модуль бойового заміщення в мій порт даних.

Ось чому їм довелося організувати зустріч так близько до свого центру. Для цього їм було потрібно інше обладнання, такі імпульси вони не могли відправити через канал зв'язку.

Тож добре, що мій командний модуль не працював, і все, що я відчував, — це легкий лоскіт.

Один з них рушив до мене. Я сказав: «Я припускаю, що ви збираєтесь встановити мені модуль бойового заміщення і надішлете мене назад, щоб вбити їх». Я відкрив порти зброї і показав зброю в руках, а потім вклав її назад. «Я не рекомендую

такі дії».

SecUnits перейшли в режим очікування. Людина, яка рушила вперед, завмерла, а потім відступила. Мова тіла інших була збентежена, вони були здивовані. По слабкій жестикуляції я міг сказати, що вони розмовляли між собою у своїй системі комунікації. Я сказав: «Хтось хоче це прокоментувати?»

Це привернуло їх увагу. Відповіді не було. Не сюрприз. Єдині люди, з якими я зіткнувся, які дійсно хотіли спілкуватися з SecUnits, були мої дивні клієнти. Я сказав: «У мене є альтернативне рішення обох наших проблем».

Тоді жінка у синьому облягаючому костюмі сказала: «У вас є рішення?» Голос був той самий, який зробив пропозицію в нашому хабі. Тим самим скептичним тоном, як і раніше. Для неї розмова зі мною була як розмова з хоппером або частиною шахтного обладнання.

Я сказав: «Ви не перші, хто зламав HubSystem PreservationAux».

Вона відкрила комунікаційний канал, щоб поговорити зі мною, і я почув, як один з інших прошепотів: «Це хитрість. Один з цих геодезистів каже йому, що потрібно казати».

Я сказав: «Ваші сканування повинні показати, що я відрізав комунікацію». Це був момент, коли я повинен був це сказати. Це було важко, хоча я знав, що у мене немає вибору, але це також було частиною мого дурного плану. «У мене зламаний командний модуль». Після цього я був радий повернутися до брехливої частини. «Вони цього не знають. Я схильний до компромісу, який буде вигідний і вам, і мені».

Лідерка у синьому запитала: «Вони говорять правду про те, що знають, чому ми тут?»

Це дратувало, хоча ми виділили багато часу на обговорення цієї частини. «Ви використовували модулі бойового заміщення, щоб змусити ваших SecUnits поводитися як вбивці. Якщо ви думаєте, що зламаний SecUnit все ще має відповідати на ваші запитання, наступні кілька хвилин стануть для вас деякою освітою».

Блакитна лідерка вимкнула мене зі свого каналу зв'язку. Поки вони розмовляли, панувала довга тиша. Потім вона повернулася і сказала: «Який компроміс?»

«Я можу надати вам інформацію, яка вам вкрай потрібна. В обмін ви берете мене з собою на корабель, але перераховуєте як знищений інвентар». Це означало би, що ніхто з компанії не чекатиме мене назад, і я можу вислизнути в сум'ятті, коли транспорт прибуде на транзитну станцію. Теоретично.

Було ще одне вагання. Тому що, мабуть, їм довелося вдавати,

що вони все обдумують. Тоді синя лідерка сказала: «Ми згодні. Якщо ти брешеш, ми тебе знищимо».

Це була поверхнева згода. Вони мали намір вставити мені модуль бойового заміщення перед тим, як покинути планету.

Вона продовжила: «Яка інформація?»

Я сказав: «Спочатку видаліть мене з інвентаршого списку. Я знаю, що ви все ще маєте зв'язок з нашою базою».

Блакитна лідерка зробила нетерплячий жест Жовтому. Він сказав: «Нам доведеться перезапустити їхню HubSystem. Це займе деякий час».

Я сказав: «Ініціюйте перезапуск, поставте команду в чергу, а потім покажіть мені у своєму каналі. Тоді я дам вам інформацію».

Синя Лідерка закрила для мене комунікаційний канал і знову заговорила з Жовтим. Було три хвилини очікування, потім канал знову відкрився, і я отримав обмежений доступ до їх стрічки. Команда була в черзі, хоча, звичайно, вони встигнуть її видалити пізніше. Важливим моментом було те, що наша HubSystem була відновлена, і що я міг переконливо вдавати, що вірю їм. Я спостерігав за часом, і ми зараз опинилися у цільовому вікні, тож більше не було причин для затримок. Я сказав: «Оскільки ви знищили маяк моїх клієнтів, вони надіслали групу до вашого маяка, щоб вручну запустити його».

Навіть при обмеженому доступі до їхньої стрічки я міг побачити, що це їх дістало. Мова тіл у них займала діапазон від розгубленості до страху. Жовтий невпевнено рухався, Зелений дивився на Синю Лідерку. З плоским акцентом вона сказала: «Це неможливо».

Я сказав: «Один з нашої групи — людина-імп, системний інженер. Він може його запустити. Перевірте дані, які ви отримали від нашої HubSystem. Це геодезист, доктор Гауратін».

Синя Лідерка демонструвала напругу від плечей по всьому тілу. Вона дійсно не хотіла, щоб хтось приїхав на цю планету, поки вони не вирішили проблему зі свідками.

Зелений сказав: «Це брехня».

Злегка панікуючим голосом Жовтий сказав: «Ми не знаємо його можливостей».

Синя Лідерка обернулася до нього. «Тоді це можливо?»

Жовтий вагався. «Не знаю. Усі системи компанії патентовані, але якщо у них є імп, який може їх зламати…»

«Ми повинні поїхати туди зараз», — сказала Блакитний Лідер. Вона повернулася до мене. «SecUnit, скажіть своєму клієнту вийти з хоппера і прийти сюди. Скажіть їй, що ми домовились».

Добре, вау. Цього не було в плані. Вони мали піти без нас.

(Вчора ввечері Гауратін сказав, що це слабке місце, що саме

тут план розвалиться. Дратувало, що він мав рацію.)

Я не міг відкрити свій комунікаційний канал до хоппера або каналу Менси, але GrayCris цього не знали. І нам все одно потрібно було відвести їх та SecUnit від їхнього середовища проживання. Я сказав: «Вона знає, що ти захочеш її вбити. Вона не прийде». Тоді у мене виникла ще одна блискуча ідея і я додав: «Вона системний адміністратор планетарного рівня і лідер політичного угрупування, і вона не дурна».

«Що?» — гримнув Зелений. «Якого політичного угрупування?»

Я сказав: «Як ви думаєте, чому команда називається „PreservationAux“?»

Цього разу вони не потрудилися закрити свій канал. Жовтий сказав: «Ми не можемо її вбити. Розслідування…»

Зелений додав: «Він має рацію. Але ми можемо затримати її та звільнити після мирової угоди».

Блакитна лідерка розізлилася: «Це не спрацює. Якщо її не буде, розслідування буде дуже ретельним. Нам потрібно припинити запуск маяка, і тоді ми можемо обговорити, що нам робити». Мені вона сказала: «Іди за нею. Витягни її з хоппера і приведи сюди». Вона знову обірвала зв’язок. Тоді один з SecUnit DeltFall рушив вперед. Вона повернулася до мене і сказала: «Цей SecUnit тобі допоможе».

Я почекав, поки він підійде до мене, а потім повернувся і пішов схилом і далі поміж дерев.

Те, що я зробив далі, ґрунтувалося на припущенні, що вона наказала цьому SecUnit DeltFall вбити мене. Якби я помилився, і ми з Менсою обоє загинули б, план порятунку групи провалився би, і решта групи PreservationAux повернулася би до попередньої ситуації, за винятком їхнього лідера, їхнього SecUnit та їхнього маленького хоппера.

Коли ми покинули скелястий схил і повернули до хоппера, а пагорб і дерева заступили нас від краю плато, я обняв рукою шию іншого SecUnit, активував зброю і вистрілив у його шолом, де був комунікаційний канал і бойовий модуль. Він опустився на одне коліно, розмахуючи важкою зброєю, його енергетична зброя вже розгорталася з броні.

Коли у SecUnit вийшов з ладу модуль бойового заміщення, його подача команд була перервана, а з несправним комунікатором він не міг нічого передати. Крім того, залежно від того, наскільки суворо їм обмежували добровільні дії, він міг би не мати змоги викликати допомогу, якщо люди Сірого Криса цього не накажуть. Можливо, це було так, адже все, що він робив, це намагався мене вбити. Ми покотилися по землі та камінцях,

поки я не вирвав його зброю. Після цього його було легко добити. Фізично легко.

Я знаю, що я сказав SecUnit. Ми не сентиментальні один до одного, але мені хотілося, щоб це не був один з SecUnit DeltFall. Це було десь там, народжене у власній голові, можливо, усвідомлене, а може й ні. Не те, щоб це мало значення. Ніхто з нас не мав вибору.

Я підвівся, коли Менса вийшла з підліску, несучи гірничий інструмент. Я сказав їй: «Дещо пішло не так. Ти мусиш прикинутися моїм в'язнем».

Вона подивилася на мене, потім подивилася на нерухомого SecUnit DeltFall. «Як ви збираєтеся це пояснити?»

Я почав скидати броню, кожну частину, на якій був логотип PreservationAux, а на її місце ставив блоки броні DeltFall, які знімав з нерухомого SecUnit. «Я буду ним, і це буду я».

Менса кинула інструмент і почала допомагати мені. Ми не встигли змінити всю броню. Швидко пораючись, ми замінили руки та плечі з обох сторін, частини ніг, які мали інвентарний код броні, груди та спину з логотипами. Менса замазала решту моєї броні брудом, кров'ю та рідиною з мертвого SecUnit, тому що якби ми пропустили щось характерне, Сірий Кріс міг би це помітити. SecUnits ідентичні за висотою та габаритами, і тим, як ми рухаємося. Це могло спрацювати. Не знаю. Якби ми втекли зараз, план провалився би, і ми повинні були уникати цього плато. Коли я знову закрив шолом, я сказав Менсі: «Ми повинні йти…»

Вона кивнула, важко дихаючи, більше від нервів, ніж від напруги. «Я готова.»

Я взяв її за руку і зробив вигляд, що тягну її за собою до групи GreyCris. Вона кричала і всю дорогу переконливо боролася.

Коли ми досягли плато, хоппер GrayCris вже готувався злетіти.

Коли я підтягнув її до Синьої Лідерки, Менса отримала перше слово. Вона сказала: «Отже, це та домовленість, яку ви запропонували?»

Синя Лідерка сказала: «Ви — планетарний адміністратор Preservation Alliance?»

Менса не дивилася на мене. Якби вони намагалися завдати їй болю, я спробував би їх зупинити, і все пішло би жахливо не так. Але Зелений уже залазив у хоппер. Двоє інших людей вже сиділи на місцях пілота та другого пілота. Менса сказала: «Так».

Жовтий підійшов до мене і торкнувся бічної частини мого шолома. Мені знадобилося колосальне зусилля, щоб не відірвати йому руку, і я хотів би, щоб це було записано для запису, будь ласка. Він сказав: «Його зв'язок пошкоджений».

Блакитна Лідерка сказала Менсі: «Ми знаємо, що один з ваших людей намагається вручну запустити наш маяк. Якщо ви підете з нами, ми не завдамо йому шкоди, і ми можемо обговорити нашу ситуацію. Це не повинно бути погано для нас обох». Вона була дуже переконливою. Ймовірно, вона також була тією, хто спілкувався з DeltFall по комунікатору, просячи впустити їх до середовища проживання.

Менса вагалася, і я знав, що вона не хоче, щоб це виглядало так, ніби вона поступається надто швидко, але ми мусили зараз їх розіграти. Зрештою вона сказала: «Дуже добре».

* * *

Я деякий час не їздив у вантажному контейнері. Зараз це було б заспокійливо і по-домашньому, от тільки це був не мій вантажний контейнер.

Але цей хоппер все ще був продуктом компанії, і я зміг отримати доступ до його мережі. Мені довелося мовчати, щоб вони не звертали на мене уваги, тож мої минулі години таємного споживання ЗМІ нарешті пригодилися.

Їхня SecSystem усе записувала. Вони повинні будуть видалити цю частину даних до того, як з'явиться рятувальний транспорт. Деякі групи клієнтів намагалися робити це раніше — приховати свої дані від компанії, щоб їх не можна було продати без них, і аналітики компанії будуть напоготові щодо цього, але я не знаю, чи ці люди це усвідомлювали. Компанія зможе спіймати їх, навіть якщо ми не виживемо. Це була не дуже втішна думка.

Під час перегляду поточного запису я почув, як Менса сказала: «…знаємо про залишки давніх поселень в закритих районах. Вони достатньо сильно зруйновані, щоб ми могли переплутати їх з природнім ландшафтом. Ви так їх знайшли?»

Бхарадвай зрозуміла це минулої ночі. Деякі райони планети не були картографовані, бо помилки сканування були спричинені залишками, похованими під брудом та камінням. Ця планета була заселена в певний момент свого минулого, що означало, що її поставлять під заборону, і вона буде відкрита лише для археологічних досліджень. Цього дотримуватиметься навіть компанія.

Ви могли заробляти великі, нелегальні гроші на розкопках та видобутку залишків, і цього, очевидно, хотілося GrayCris.

«Це не та розмова, яку ми повинні вести», — сказала Блакитна Лідерка. «Я хочу знати, до якої домовленості ми можемо прийти».

— Щоб ти не перебила нас, як групу DeltFall, — сказала Менса, зберігаючи рівний голос. «Як тільки ми знову зв'яжемось з нашим домом, ми можемо організувати переказ коштів. Але як ми можемо довіряти вам, що ви залишите нас живими?»

Настала невелика тиша. О, чудово, вони теж не знають. Тоді Блакитна Лідерка сказала: «У вас немає іншого вибору, окрім як довіритися нам».

Ми вже гальмували, заходячи на посадку. У каналі не було попереджень, і я був обережно оптимістичний. Ми максимально розчистили поле діяльності для Пін-Лі та Гауратіна. Їм довелося знайти периметр — так, щоб їх не зауважив чергуючий SecUnit, і наблизитись до нього настільки, щоб отримати доступ до каналу HubSystem GrayCris. (Я сподівався, це був один SecUnit, і ми сподівалися, що активною буде лише одна кімната безпеки.) Гауратін придумав, як здійснити хак системи HubSystem GrayCris по аналогії з нашою HubSystem, щоб отримати доступ, але йому потрібно було бути поруч із місцем їх проживання, щоб викликати їх маяк. Ось чому нам довелося вивести звідти інших SecUnit. Все-таки це був шанс. Можливо, це спрацювало б, не загрожуючи Менсі, але було запізно змінювати план.

Стало полегшенням, коли ми пішли на жорстку посадку, яка, напевне, змусила людей міцно стиснути зуби. Я приготувався до бою проти інших SecUnit.

Ми були за декілька кілометрів від їхнього середовища проживання, на великій скелі над густим лісом, у якому багато птахів та іншої фауни кричали на деревах, стривожені жорсткою посадкою хоппера. Надходили хмари, які загрожували дощем і вже закривали частину кільця. Ракета-носій з маяком знаходилася на триножному пуску приблизно за десять метрів, і, о-о, це було занадто близько.

Я приєднався до трьох інших SecUnits, коли ми створили стандартну зону безпеки. Для створення периметра з хоппера запустили безліч безпілотників. Я не дивився на людей, які йшли по пандусу, хоча дуже хотів побачити обличчя Менси. Якби я був один, я міг би добігти до кінця майданчика, але мені потрібно було витягнути її звісти.

Синя Лідерка вийшла разом з Зеленим; інші зібралися у вільну групу за ними, ніби боялися бути поряд. Один з людей, який, напевне, отримував звіти від своїх SecUnit та безпілотників, сказав: «Ні від кого ніякого сигналу». Блакитна лідерка не відповіла, але двоє SecUnit підбігли до маяка.

Гаразд, проблема в тому, що, як я вже говорив про це, компанія дешева. Якщо мова йде про щось на зразок маяка — його потрібно запустити один раз у разі надзвичайної ситуації,

надіслати передачу через червоточину, а потім списати — тому вони дуже дешеві. Маяки не мають функцій безпеки і використовують найдешевші ракети-носії. З цієї причини їх потрібно ставити за кілька кілометрів від середовища проживання та запускати дистанційно. Менса і я повинні були відвернути увагу GreyCris та їхніх SecUnit, відвести їх від середовища існування, і спробувати не стати тостами під час запуску маяка.

Оскільки відбулася затримка, спричинена тим, що Блакитна Лідерка вирішила схопити Менсу, час пуску критично наблизився. Два SecUnit кружляли навколо штатива маяка, шукаючи ознак фальсифікації, і я більше не міг цього витримати. Я пішов до Менси.

Жовтий помітив це. Він, мабуть, щось сказав Блакитній Лідерці у їхньому каналі, тому що вона повернулася, щоб подивитися на мене.

Коли решта SecUnit DeltFall повернулися до мене і відкрили вогонь, я відчув світло навіть всередині шолома. Я пірнув вниз і покотився, активуючи свою зброю. Я отримував удари по всій броні, але завдавав ударів у відповідь. Менса зістрибнула з пандусу на іншу сторону, ховаючись за хоппер, і тоді ми почули звук, який розійшовся по плато. Ракета-носій маяка звільнилася від захисної деталі, яка відпала від ракети і впала на кам'янисту землю, і запустила запалювання. Інші два SecUnit зупинилися, а Блакитна Лідерка застигла на на місці від жаху.

Я кинувся під хоппер, отримав ковзний удар у з’єднання броні, яка захищала моє стегно, і покотився. Вистрибнувши з-під хоппера, я побачив Менсу. Вхопивши її я підбіг до краю майданчика і стрибнув. Я повернувся до землі спиною і накрив рукою шолом її костюма, щоб захистити її голову від ударів. Ми відскакували від скелі і пробивалися крізь дерева, коли вогонь обмив плато і вийшли з ладу мої…

* * *

Одиниця в автономному режимі

* * *

О, це було боляче. Я лежав у якійсь заглибині, над нами нависали скелі та дерева. Поряд зі мною сиділа Менса і підтримувала свою руку, здавалося, що вона більше не працює, її костюм був вкритий сльозами та плямами.

Вона шепотіла комусь у комунікатор. «Обережно, якщо вони виявлять вас своїми сканерами…»

* * *

Одиниця в автономному режимі

* * *

— Ось чому нам потрібно поспішати, — сказав Гауратін, який раптом з'явився над нами. З чого я зрозумів, що знову не функціонував деякий час.

Гауратін і Пін-Лі йшли пішки, пробираючись крізь густий ліс до місця проживання Грей-Кріс. Ми мали намір забрати їх маленьким хоппером, якщо операція не провалиться. Але ця частина плану змінилася і вдалася лише частково.

Пін-Лі нахилилася до мене, і я сказав: «Цей пристрій має мінімальну функціональність, і його рекомендується списати». Це автоматична реакція, спровокована катастрофічними несправностями. Крім того, я дійсно не хотів, щоб вони намагалися мене ворушити, тому що це було досить боляче. «Ваш контракт дозволяє…»

«Замовкни, — огризнулася Менса. — Заткнись, блядь, ми тебе не покидаємо».

Зображення зникло знову. Я був начебто ще там, але міг сказати, що знаходився на межі системного збою. У відео вмикалися та вимикалися незрозумілі спалахи. Ми всередині маленького хоппера, мої люди розмовляють, Арада тримає мене за руку.

Потім я перебуваю у великому хоппері, він піднімається. За шумом приводу, спалахами подач я міг зрозуміти, що вантажний транспорт бере його на борт.

Це стало полегшенням. Це означало, що всі вони в безпеці, і я захистив їх.

Розділ восьмий

Я ПОВЕРНУВСЯ до усвідомлення в кубику, незвичний їдкий запах і гул систем оточували мене. Тоді я зрозумів, що це не кубик в місці проживання. Це була більша модель, стаціонарна.

Я повернувся на станцію компанії.

І люди знали про мій командний модуль.

Я розглянув ситуацію. Все ще нефункціональний. Однак моє сховище мультимедійних даних залишилося неушкодженим. Ага.

Коли кубик відкрився, за дверима стояв Ратті. Він був одягнений у штатний цивільний одяг, але з м'якою сірою курткою з логотипом групи оцінювання PreservationAux. Він виглядав щасливим і набагато чистішим, ніж коли я його бачив востаннє. Він сказав: «Гарна новина! Доктор Менса назавжди викупила твій контракт! Ти повертаєшся з нами додому!»

Це було несподіванкою.

* * *

Я пішов закінчити обробку, все ще перемотуючи події. Це здавалося подібним до того, що відбувається у шоу, тому я продовжував проводити діагностику та перевіряти різні доступні канали, щоб переконатися, що я вже не в кубику і не галюциную. У місцевій мережі новин з'явилося повідомлення про DeltFall GrayCris та розслідування. Якби я галюцинував, я думаю, що компанія не змогла б вийти з усього безладу як героїчні рятувальники PreservationAux.

Я очікував одягу зі шкіри та обладунків, але станційні SecUnit, які допомогли нам усім прийти до ладу, коли ми отримали катастрофічні травми, замість цього дали мені сіру форму оцінювача PreservationAux. Я одягнув її, почуваючись дивно, поки станційні SecUnit стояли і дивилися на мене. Ми не друзі чи щось таке, але зазвичай вони передають один одному новини про те, що сталося, і чому хтось перебуває в автономному режимі — щоб підготуватися до майбутніх контрактів. Мені стало цікаво, чи почуваються вони так дивно, як і я. Іноді SecUnits купували групами, разом з кубиками, інші компанії. Ніхто ніколи не повертався з місії оцінювання і не заявляв, що хоче залишити свій підрозділ.

Коли я вийшов, Ратті був ще там. Він схопив мене за руку і провів повз пару технічних працівників і ми пройшли через два рівні захищених дверей у фойє. Вони організували дизайн

приміщення, і тут було приємніше за решту центру відновлення, з його килимами та кушетками. Пін-Лі стояла посеред фойє, одіта у строго ділове вбрання. Вона була схожа на когось з шоу, яке мені сподобалося. Жорсткий, але співчутливий адвокат приходить, щоб врятувати вас від несправедливого переслідування. Двоє людей у одязі фірми стояли збоку, ніби хотіли сперечатися з нею, але вона ігнорувала їх, недбало тримаючи в одній руці папери.

Один з них побачив мене і Ратті і сказав: «Знову ж таки, це неправильно. Очищення пам'яті пристрою до того, як він змінить власника, — це не просто політика, це найкраще для…»

«Знову ж таки я маю ухвалу суду», — перебила його Пін-Лі, схопила мене за іншу руку, і ми вийшли.

* * *

Я ніколи раніше не бачив людської частини станції. Ми спустилися по великому багаторівневому центральному кільці, повз офісні блоки та торгові центри, переповнені різними людьми, ботами з відображеннями флеш-даних, що кидалися в поле зору, сотнями різних публічних каналів, які зачіпали мою обізнаність. Це було як місце з каналу розваг, але більше, яскравіше і галасливіше. Пахло теж добре.

Мене здивувало те, що на нас ніхто не дивився. Ніхто навіть не зауважив нас. Моя форма — штани і футболка з довгими рукавами та піджак — закривали всі мої неорганічні частини. Якщо вони помічали порт даних на потилиці, вони, напевне, думали, що я імп. Ми було всього-навсього трьома людьми, які пробиралися серед таких же людей вниз по кільцю. Мене вразило, що я був таким же анонімним у натовпі людей, які не знали один одного, як і в своїх обладунках, у групі інших SecUnit.

Коли ми перейшли у готельний блок, я читав публічний канал, де пропонувалася інформація про станцію. Я отримав карту і набір графіків руху, коли ми проходили через двері у фойє.

Дерева у горщиках скручувалися у висячий скляний фонтан, справжній, а не голо. Дивлячись навкруги, я не побачив репортерів, поки вони не опинилися прямо перед нами. Це були люди-імпи з парою безпілотних камер. Один спробував зупинити Пін-Лі, мій інстинкт взяв верх, і я відкинув його руку від неї.

Він виглядав здивованим, але я був достатньо стриманим, щоб він не впав. Пін-Лі сказала: «Наразі ми не відповідаємо на запитання», — вона засунула Ратті у ліфт, а потім схопила мене за руку і затягла за собою.

Ліфт випустив нас у фойє великої кімнати. Я пішов за Пін-Лі, Ратті за нами розмовляв з кимось у своєму комунікаторі. Усе було так само фантастично, як в ЗМІ, з килимами, меблями та великими вікнами, що дивляться на сад, і скульптурами у головному фойє. За винятком того, що кімнати були меншими. Я думаю, що ті, що на шоу, більші, щоб мати кращі ракурси для камер безпілотників.

Мої клієнти — колишні клієнти? Нові власники? — були тут, тільки всі виглядали по-різному у різних стилях одягу.

Доктор Менса підійшла близько, дивлячись на мене. «З тобою все гаразд?»

«Так.» У мене були чіткі знімки з моєї польової камери, як вона постраждала, але всі її пошкодження були виправлені. Вона виглядала зовсім інакше у діловому одязі типу Пін-Лі. «Я не розумію, що відбувається» Це було стресово. Я міг бачити розважальний канал ЗМІ, той самий, де ми були учасниками, і було важко не втопитися в ньому.

Вона сказала: «Я викупила ваш контракт. Ви повертаєтесь до нас на Preservation разом з нами. Ти будеш вільним агентом.

І ти вже не інвентар». Вони казали мені це, і, можливо, це була правда. У мене було бажання неконтрольовано смикатися, і я поняття не мав, чому. «Чи можу я мати броню?» Саме обладунки розповідали людям, що я — SecUnit. Але я більше не був Sec, я був просто Unit.

Усі притихли. Вона сказала рівно і спокійно: «Ми можемо це організувати, якщо ви вважаєте, що вам це потрібно».

Я не знав, потрібно мені це чи ні. «У мене немає кубика».

Вона заспокоїла мене. «Він вам не знадобиться. Люди не будуть стріляти в вас. Якщо ви отримаєте травму або якісь ваші частини будуть пошкоджені, вас можна буде відновити в медичному центрі».

«Якщо по мені не будуть стріляти, що я буду робити?» Можливо, я міг би бути її охоронцем.

«Я думаю, ти можеш навчитися робити все, що хочеш. — Вона посміхнулася — Ми поговоримо про це, коли повернемося додому».

Тоді увійшла Арада, підійшла і погладила мене по плечу. «Ми дуже раді, що ти з нами», — сказала вона. Вона сказала Менсі: «Представники DeltFall вже тут».

Менса кивнула. «Я мушу з ними поговорити», — сказала вона мені. «Розслабся тут. Якщо щось потрібно, скажи комусь з наших».

Я сидів у кутку і дивився, як різні люди заходили і виходили з кімнати, щоб поговорити про те, що сталося. В основному адвокати. Від компанії, від DeltFall, щонайменше від трьох інших

корпоративних політичних утворень та однієї незалежної групи, навіть від материнської компанії GrayCris. Вони задавали питання, сперечалися, дивилися записи безпеки, показували записи безпеки Менсі та Пін-Лі. І всі вони поглядали на мене. Гауратін також дивився на мене, але нічого не казав. Я подумав, чи просив він Менсу не викуповувати мій контракт.

Я трохи подивився розважальну стрічку, щоб заспокоїтися, а потім витягнув з інформаційного центру станції все, що міг про Preservation Alliance. Ніхто не стрілятиме у мене, тому що вони там не стріляли. Менсі там не потрібен був охоронець; ніхто не нападав. Це звучало як чудове місце для проживання, якби ви були людиною або людиною-імпом.

Ратті прийшов подивитися, чи зі мною все добре, і я попросив його розповісти мені про Preservation Alliance і про те, як там живе Менса. Він сказав, що коли вона не займається адміністративною роботою, то живе на фермі за столицею з двома подружніми партнерами, а також її сестрою і братом з трьома подружніми партнерами, і купою родичів та дітей, щодо чисельності яких Ратті не був впевнений. Його викликали, щоб відповісти на запитання адвоката, що дало мені час подумати.

Я не знав, що буду робити на фермі. Прибрати в будинку? Це звучало набагато нудніше, ніж безпека. Можливо, у мене вийде. Це те, чого я повинен був хотіти. Це те, що мені завжди підказувало, що я мав би хотіти.

Нібито.

Мені доведеться прикидатися людиною-імпом, і це було б деякою напругою. Мені довелося б змінитися, змусити себе робити те, чого я не хотів робити. Розмовляти з людьми так, ніби я був одним із них. Я мав залишити броню позаду.

Адже, можливо, вона мені більше не знадобиться.

* * *

Врешті-решт все закінчилося, і вони принесли вечерю. Менса прийшла і поговорила зі мною ще трохи про Альянс, про те, які у мене будуть варіанти, і що я залишуся з нею, поки не зрозумію, чого хочу. Це було приблизно те, що я вже уявляв з того, що сказав мені Ратті.

— Ти будеш моєю опікункою, — сказав я.

«Так.» Вона зраділа, що я зрозумів. «Можливостей для навчання дуже багато. Ти можеш робити все, що забажаєш».

Опікунка було приємнішим словом, ніж власниця.

Я почекав до середини офшорту, коли всі вони або заснули,

або були глибоко у власних розмовах, працюючи над аналізом матеріалів оцінки. Я підвівся з дивана, спустився коридором і вислизнув за двері.

Я скористався транспортним ліфтом і повернувся у фойє, а потім вийшов з готелю. У мене була карта, яку я завантажив раніше, тому я знав, як зійти з кільця і спуститися до нижніх робочих зон порту. Я був у формі оцінювальної групи і виглядав як людина-імп, тому ніхто мене не зупиняв і не дивився на мене двічі.

На краю робочої зони я пройшов у секцію доків, потім у склад техніки. Крім інструментів, у працівників там були камери для зберігання. Я проник у шафку особистих речей якоїсь людини і вкрав робочі черевики, захисну куртку, маску та пристосування для навколишнього середовища. Я взяв рюкзак з іншої шафки, згорнув куртку з логотипом оцінювання і засунув її в сумку, і тепер виглядав як імп, який кудись подорожує. Я вийшов з робочої зони і пішов вниз по великому центральному коридору в зону посадки порту, один із сотень мандрівників, які прямували до кільця з кораблями.

Я вже перевірив розклади та виявив, що один із кораблів, які готуються до запуску, — вантажний транспорт, керований ботом. Я підключився до нього з терміналу біля вокзалу і привітався. Він міг би проігнорувати мене, але йому було нудно, він привітався і відкрив для мене свій канал. Боти, які з'єднані з кораблями, не говорять словами. Я повідомив, що я щасливий бот-слуга, якому потрібна поїздка, щоб знову приєднатися до свого улюбленого опікуна, і чи не хоче він компанії у довгій подорожі? Я показав, скільки годин шоу, книг та інших засобів масової інформації я записав, щоб поділитися з ним.

Виявляється, вантажні транспортні боти також дивляться розважальні канали.

Я не знаю, чого я хочу. Колись я так сказав. Але також я не хочу, щоб хтось говорив мені, що я хочу, або приймав за мене рішення.

Ось чому я залишив вас, доктор Менса, мою улюблену людину. Коли ви це отримаєте, я вже покину станцію Rim. Поза інвентарем та поза полем вашого зору.

Кінець повідомлення від Murderbot.

Про автора

Марта Велс написала багато фантастичних романів, включаючи «Мисливців на чарівників», «Колесо нескінченного», «Книги серії Раксура» (починаючи з «Хмарних доріг») та номінацію «Туманність» «Смерть некроманта», а також

фантастичні романи YA, оповідання та публіцистику. Вона писала окремі сюжети для фільмів «Чорні ворота», «Сфери фантазії», «Зоряні ворота», «Lightspeed Magazine», а також в антологіях «Елементал», «Казки про смарагдового змія», «Друга половина неба», «Боги Лавкрафта» та «Меха: Сталь сталі». Вона також здійснювала зв'язки зі ЗМІ для «Зоряних воріт: Атлантида» та останнім часом «Зоряні війни: Край Бритви».